

ANT

Lenin'in
Revizyonizm
üzerine
görüşleri

Haftalık Dergi • 3 Mart 1970 • Sayı 166 • 150 Krş

**KABİNE BUHRANI
BURJUVA DEMOKRASİSİNİN
İFLASIDIR!**

• biri •

CHRYSLER'DE PATRON
LOKAVT YAPTI BİLİYOR
MUSUN. OYSA
İŞÇİLER GREVE
GİTMELİYDİ.

BEN
MONTAJ
SANAYİNDE
İŞÇİLERİN
GREVİNE
TARAF TARAF
DEĞİLİM.

CHRYSLER
AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN
SOMURU ALANIDIR. İŞÇİ ÜCRET-
LERİNİN ARTMASI
SOMURU DRANINI
ARTTIRIR.

DEVİRCİ HAREKETLER
DESTEKLEMİYİZ
GEREK OYSA

ÖĞRETMEN
GENÇLİK VE
ASKER İÇİN
EVET

BÜ DA
NEREDEN
GİTTİ

GERÇEK
DEVİRCİ SINIF
İŞÇİSİNİ DEĞİL Mİ?

VALLA BİLMEM.
GAZETE FIKRA
YAZARLARINDAN
ÖĞRENDİM BEN DE

Faysal ve Türkiye

Bu yıl Türkiye'den 12 bin 792'si kadın olmak üzere 56 bin 578 kişi Hacca giderek rekor kırmıştır. Şuaki Arabistan'ın Amerikan kuklası Kralı Faysal, Türkiye hacılarının dövizlerini cebine indir-dikten sonra Tercüman Ga-zetesi'ne özel bir demec vere-rek, «Türkiye Ortadoğu'da bir emniyet ve güven kayna-ğı teşkil ediyor. Türkiye ile mutabık siyaset içindeyiz» demiş ve memnuniyetini be-lirtmiştir. Kral Faysal, Türk doktorlarını, işadamlarını ve mühendislerini de Suudi Ara-bistan'la işbirliği yapmağa davet ettikten sonra Ortado-ğu'da emperyalizm adına misyonunu şöyle açıklamış-tır: «Biz sosyal adaletin kar-sısında değiliz. Bilakis dini-miz bunu icabettirir. İslam dininin vazettiği prensipleri bir kenara itip de, ilahi pren-siplerin üstünde bir takım hatalı prensipler aramak ha-talıdır. Komünizmin elbette karşındayız ve aleyhinde-yiz. İslam dininin bünyesinde komünizm barınmaz.»

Usis ka-atılıyor

Hindistan Hükümeti, geçitli millileştirme kararları yanın-da Amerikan emperyalizmi-nin resmi örgütlerine karşı da harekete geçmiş ve beş eyaletin başkentinde bulunan Amerikan Haberler Merkezi bürolarının 90 gün içinde ka-patılmasını Amerikan Büyük-elçiliğine tebliğ etmiştir.

9 Deniz İşçisi
Şehit Oldu

Fransa'nın Biskay Körfezi'nin 200 mil açığında, kurban bayramının ilk gün-ü Amasya Şilebi batmış, 33 kişilik mürettebattan Meh-met Özdal, Orhan Zap, Mehmet Gülle-kin, Osman Bayrak-tar, Sezai Oger, Hamdi Özçelik, Se-rif Özcan ve Sezai Unsall ile Kaptan Burhan İslil boğula-rak canvermişlerdir. Ulaş İs'e göre şilep revizyon görmemiş-tir.

Yeni Bir Sömürü

Türkiye'yi yeteri kadar sö-müren Amerika'nın bu sömürsünü Almanya'daki vatan-daşlarımıza karşı teşmil etti-ği öğrenilmiştir. Turist pa-saportu ve iki yüz dolarlık turist dövizli olarak Alman-ya'ya giden işçilerimize Al-man firmaları iş vermezken, Amerikan işyerleri bu işçileri toplamakta ve asgari ücretin altında çalıştırmaktadır. Bu sömürü, Berlin'deki «Koruyu-cu Güçler» adı verilen Ame-rikan askerî kuvvetleri nez-dinde oturma izni alan ve düşük ücretle çalıştırılan iş-çilerimizin Türk Damı'na mü-racaatları üzerine meydana çıkmıştır.

Uçaklara Sabotaj

Zürih ve Frankfurt hava ala-nundan kalkan iki ayrı uçak-ta ayrı ayrı meydana gelen patlamalar sonunda, İsviçre Havayolları'nın uçağındaki 9 mürettebat ve 38 yolcudan hiçbir kurtulamamıştır. Avusturya uçağında ise, 5len olamamıştır. Beyrut'ta bir a-çıklama yapan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Sözcüsü, sabotajların kendi örgütleri-ne mensup komandolar tara-fından düzenlendiğini açıkla-mıştır. İsrail'e giden yada i-çinde İsrail'i yolu bulunan uçaklara karşı Arap koman-dolarının düzenlediği sabotaj-ların artması üzerine bütün dünya havacılık şirketleri o-lağanüstü tedbirlere basur-muş, çoğu İsrail'e uçak sefer-lerini iptal etmiştir.

Gandhi'nin Savaşı

Hindistan Başbakanı Indra Cumhurbaskamı Giri tarafın-dan da desteklenmektedir. Gandhi'nin bozuk düzene karşı açtığı savaş solu Hindistan Parlamentosu'nun bütçe görüşmelerini açış konuşmasında Giri, eski mih-racelerin ödenek ve imtiyaz-larının kaldırılacağını, Hin-distan'daki belibaşlı 14 tica-ret bankasının yeniden dev-letleştirilmesi için bir kanun tasarısı sunulacağını açıkla-mıştır.

Gerilikte Birinciyiz

OECD'nin Batı'nın 21 ülkesi ile ilgili olarak yayımladığı istatistiklere göre, Türkiye, Batı Bloku'nun «en geri» ül-kesi durumunu korumakta-dır. OECD üyesi ülkeler için verilen karşılaştırmalarda, fert ağına düşen otomobil, telefon ve elektrik üretimi bakımından «en geri» ülkenin Türkiye olduğu görülmekte-dir. İstatistikler, ayrıca, Tür-kiye'nin Batı Bloku'nda eko-nomisi tarıma dayanan, sa-nayileşmesi en geri ülke ol-duğu da ortaya çıkmaktadır.

Halk Mahkemesi davası

Son üniversite olayları sıra-sında sağcı gençleri kendi a-ralarında «halk mahkemesi» kurarak yargıladıkları, onla-ra iskence ettikleri iddiasıyla 33 günden beri tutuklu bulundurulmuş devrimci gen-çlik liderlerinden Celal Doğan ile Cavit Kavak nihayet hak-im önüne çıkartılmışlardır. Adliye'e bilekleri kelepçeli o-larak getirilen Doğan ve Ka-vak, 3. Sorgu Hakimliği'nde ifade verdikten sonra yine ke-lepçeli olarak Cezaevi'ne gön-derilmişlerdir.

Adliye'e yine kelepçeli olarak getirilen devrimci öğrenci liderlerinden Celal Doğan ile Cavit Kavak, sorgularını bekliyorlar

"Boğaz Köprüsü - İhanet Abidesi,"

Türkiye halklarının gerçek ihtiyaçlarını hiçe sayarak mutlu azınlığın çıkarları ve rahatı için Boğaz'a asma köprü temelini atılması devrimci çevrelerde tepkiyle karşılanmıştır. Ortadoğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Öğrenci Derneği ya-yınladığı bildiride, «İstanbul Boğaz Köprüsü, yarımın tam ba-ğımsız Türkiye'sinin çocuklarına, bugün ülkeyi kışkırtılma alması emperyalizm ve erli işbirlikçilerinin kurduğu menfaat şebekesinin topraklarımızdaki çirkin bir ihanet abidesi olarak kalacaktır» demiştir. İ.T.Ü.M.F.Ö.B. Başkanı Ersin Kaya da, okulun önünde yaptığı basın toplantısında «Boğaz Köprü-sü, uluslararası finans - kapitalin, geri bıraktığı ülkeleri «tüketim toplumu olarak tutup soyma» yöntemini belgeleyen bir anıttır» diyerek köprü yapımı protesto etmiştir. TİP Bey-oglu ilçesi de «Köprüye hayır diyoruz. Beş milyar lirayla yarım milyon insana iş ve ev bulunabilir» yazılı afişleri şehrin muh-telif yerlerine asmıştır.

"Bugün," ve Kanlı Pazar

Cahil kitleleri kışkırtarak ge-çen yıl Kanlı Pazar'da iki devrimciyi öldürten, yüzlerce devrimcinin kanını döktürten Bugün Gazetesi, olayın yıldö-nümünde eşine ender rastla-nır bir utanmazlıkla sunuları yazmıştır: «Türkiye'de tat-bik edilmek istenen kızıl ih-tilalin provası mahiyetinde başlayan o pazar günü, kızıl-lar, salyalar ağızlarından dö-külen küfür ve hezeyanlarla Taksim Meydanı'na doğru yürümüşlerdi. Sol yumrukla-rını sıkarak feryad eden ko-münist, anarşist ve solcular Taksim Meydanını dolduran müsülman Türk halkını gö-rünce birden hücumu geçmiş-lerdi.» Yazıda iki gencin na-sıl öldürüldüğünden, nasıl kan döktüğünden tek keli-meyle bahsedilmemektedir.

Öğrenciler bastı

Kredi ve Yurtlar Kurumu Genel Kurulu toplantısı An-kara'da toplanmış, ancak Gençlik ve Spor Bakanı İs-met Sezgin açış konuşmasını yaparken bir grup genç top-lanmış basarak bakanı ist-i-faya davet etmişlerdir. Olay-dan sonra Dev - Genç Genel Başkanı Atilla Sarp bir basın toplantısı düzenleyerek öğ-renel yurtlarının siyasi ikti-dara bağlı olmasına karşı çıktıklarını, bunların üniver-sitelere bağlı özerk kuruluş-lar haline getirilmesini iste-diklerini açıklamıştır. Ayır-ca, kredi ve yurtlar kurumu yönetimine katılan öğrenci temsilcilerinin gerçek temsil-ciler olmadıkları da bir bildiri ile kamuoyuna duyurulmuş-tur.

Hür - İş Fabrikası

Bir süre önce Hürriyet Ga-zetesi ile Hastas Holding a-rasındaki polemikte sık sık söz konusu edilen Hüriş Şir-keci, Barın'da bir ağaç ma-mulleri fabrikası kurmak ü-zere teşebbüse geçmiştir. Hürriyet yöneticilerinin ku-rucusu olduğu şirket, Gür-genpınarı karşısındaki araziyi dönümü 5 bin liradan satın almışlardır. 250 dönümlük bir arazi üzerinde kurulacak olan fabrika, parke, eternit, kontrolit gibi inşaat malze-mesi imal edecektir.

Sunay Veto Etti

Cumhurbaşkanı Sunay, kabi-ne buhranı devam ederken, i-kinci Demirel hükümetinin meclisten geçirdiği bir kanu-nu daha veto etmiştir. Ana-yasa Mahkemesi'nin cantide-mokratik bulduğu için iptal ettiği Halkın Kanunu'nun savcılarının tayin ve nakilleri-yle ilgili maddesini hükümet yeni bir kanun tasarısıyla meclise sevk etmişti. Meclis-ten geçen kanunu, Cumhur-başkanı Sunay, savcı temha-tı sağlayacak nitelikte gör-medığı için veto etmiştir.

Rotary'e Baskın

Beynelminnel masonlar ve iş-a-damları örgütlerinden biri o-lan Rotary International'ın Genel Başkan James Conway'ın yerli işadamlarıyla temas etmek üzere Türkiye'ye gel-mesi tepkiyle kargalanmıştır. Conway'ın Hilton Otel'i'nde dü-zenlediği basın toplantısı İs-tanbul Ülkü Ocakları Birli-ği'ne mensup bir grup MHP'li tarafından basılmıştır. «Biz baştaki Masondan baktık, bir de sen çıktın», «Conway, Go Home», «Kapitalist Mason işbirlikçilerine hayır» yazılı pankartlarla gösteri yapan gençler, daha sonra düzenle-dikleri basın toplantısında Rotary kulüplerinin masonlu-ğun ve siyonizmin hizmetin-de olduğunu bildirerek, «Hristiyan Avrupa'nın bir haçlı zihniyetiyle teşkil etti-ği Ortak Pazar'a giriş mü-nakasaları sırasında Con-way'ın İstanbul'a gelmesini endişeyle karşıladıklarını be-lirtmişlerdir.

Klorifer Grevi

Dağınk yerlerde çalışan a-paritman kapıcı ve kalorifer-cileri ilk defa toplu bir ha-rekete geçerek Ankara'da 24 saatlik grev yapmışlardır. Kap - Fer Genel İş Sendika-sı'nın organize ettiği grev ilk olarak Meclis Başkanı Boz-beyli'nin apartmanında baş-latılmıştır. Sendika Başkanı Ali Samet, sendikamız 27 bin üyesi olduğunu belirterek, kapıcı ve kalorifercilerin haftalık tatil, yıllık izin, te-davi ve ilaç gibi haklarını teminat altına alacak tasan-ının kanunlaşmaması üzeri-ne bu harekete giriştiklerini açıklamıştır.

Teodorakis kampta

Yunan faşist cuntasının kurbanlarından Teodorakis, 14 Şubat'ta ayağı incindiği için kaldırıldığı hastaneden çıkarılmış ve Atina'nın 50 kilometre kadar kuzeyinde tutuklu bulunduğu «Oropos» Kampı'na gönderilmiştir. Çeşitli protestolara rağmen cuntanın Teodorakis'e zulmü devam etmektedir.

Arafat'a Yardım

Moskova'ya bir ziyarette bulunan El Feth Örgütü Lideri Yasser Arafat, düzenlediği basın toplantısında, «Moskova'ya yaptığım ziyaretin vereceği meyveleri yakın bir gelecekte bütün dünya görecek» demiştir. «Sovyetler Birliği'ni ziyaretim, kişisel değil, Filistin ihtilalinin dost. Sovyet halkına bir ziyaretidir. Hararetle karşılandık. Sovyet yöneticileri, Filistin ihtilali'nin amaçlarına büyük anlayış gösterdiler» diyen Arafat konuşurken, toplantının yapıldığı Amman Baro binasının damında komandolar nöbet tutmuşlardır. Arafat, ayrıca, uçaklara yapılan suikastlerle ilgili bir soruya karşılık, sivillerin hayatını tehlikeye sokacak bütün davranışlara karşı olduğunu bildirmiştir.

Çölok beraat etti

Arnavutluk folklor gösterilerini seyrettiği sırada komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla yargılanan tiyatro sanatçısı Ayberk Çölok, 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde beraat etmiştir.

toprak kavgası

Polatlı'nın İçmeler Köyünde, köy ilergelenlerinden Şerafettin Ateş'in mallarını Konyalı yörüklerle satmasıyla başlayan olaylar, İçmeler köylülerinin, yörüklerin köye yerleşmesine karşı çıkmalarıyla silahlı bir gelişme göstererek geçtiğimiz hafta kanlı bir sahaya girmiştir. Köy imamı Emir Öztürk'ün ölümüne ve 6 kişinin tutuklanmasına sebep olan olaylar şimdilik yatışmışsa da, yeni olayların her an için çıkması muhtemeldir. Olayın nedeni, köydeki hazine topraklarıdır. Yerliler bu toprakların dağıtım halinde yeni gelenlerin de pay alacağını düşünerek yeni yerleşmelere karşı çıkmaktadırlar. Öte yandan dönümüne 40 bin lira vererek aldıkları söylenen topraklara yörüklerin yerleşme çabaları bu çatışmaları doğurmaktadır. Topraksızlık, kardeşi kardeşe kurdurmaktadır. Bu köydeki hareketler hazine arazilerinin düzensiz dağıtılmasını engelliyen işçi - köylü iktidarına kadar sürecektir.

Yücel Anıldı

Köy enstitüsü kurucularından eski Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel, ölümünün 9. yıldönümü dolayısıyla mezarı başında yapılan bir törenle anılmıştır.

Barış Gönüllüleri

Amerikan emperyalizminin maskeli ajanları olan Barış Gönüllüleri'ne karşı başlayan direniş hareketi güçlenmektedir. Son olarak Ankara'da Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencileri, barış gönüllülerinin okuldaki görevlerine son verilmesi için boykota başlamışlardır. Boykot yapan öğrenciler, ayrıca okul içerisinde Amerikan aleyhtarı gösterilerde bulunmuşlar, bu arada bir Amerikan bayrağını yakmışlardır. Bunun üzerine toplanan Gazi Eğitim Enstitüsü Genel Kurulu da, barış gönüllülerine enstitüde görev verilmemesi için bakanlığa teklifte bulunmayı kararlaştırmıştır.

3 öğretmen tutuklu

Genel öğretmen boykotu sırasında Boykot Yürütme Kurulu'nda görevli bulunan Ahmet Öztürk, Rafet Öcal ve Bülent Ersen adlı üç öğretmen, Aybastı Asliye Ceza Mahkemesi tarafından tutuklanarak cezaevine gönderilmişlerdir. Öğretmenlerin tutuklanma gerekçesi, dava ile ilgili delilleri ortadan kaldırabilecekleri ihtimalidir! Öte yandan boykotla ilgili olarak Ordu Asliye Ceza Mahkemesi'ne sevk edilen TÖS ve İLKSEN şubeleri başkanları ise beraat etmişlerdir. Isparta'da ise, Vali'nin başkanlığında toplanan İl Disiplin Kurulu, öğretmen boykotuna katılan 100 kadar öğretmenden 29'una ikişer yevmiye para cezası vermiştir. Ayrıca TÖS ve İLKSEN sendikaları tarafından kurulan inceleme komitelerince boykot sonuçları değerlendirilmektedir.

SATILMIŞLAR!

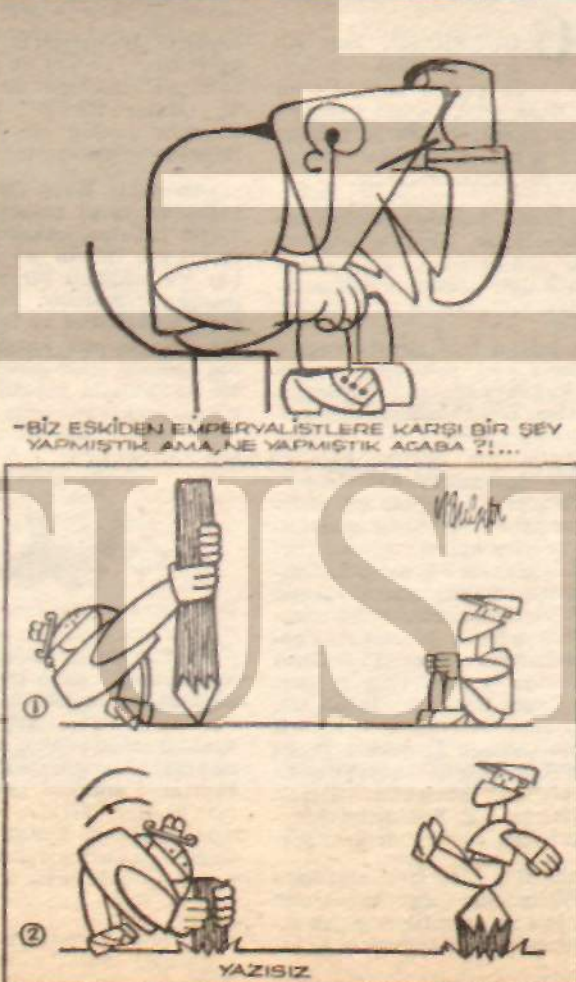
DEMİREL kumpanyasının tek başına bir Yeminliler iktidarı sağlayabilmek için son anda devlet imkanlarını da kullanarak diğer partilerden ve bağımsızlardan milletvekili transfer etmesi, Türkiye politika hayatındaki satılmışlıkların somut belgesi oldu... Ama satınalmalar ve satılmışlar sadece bunlardan ibaret değil ki... Hatta bunlar çok yüzeyde kalan, Türkiye halklarını uzun sürede sefalet, esarete mahkum edecek büyük satışların yanında esamisi bile okunmayacak cinsten satılmışlardır. Evet, onlar İnönü'nün ve diğer burjuva politikacılarının ahlalarına yapıştırdığı «Satılmışlar» damgasından kolay kolay kurtulamayacaklardır, ama politika arenasında onlara bu damgayı vuranların da uluslararası politika borsasındaki rayiçleri bilmeliğinden, herhalde bu damga pek gölgede kalacaktır. Nitekim, geçen hafta bir yandan milletvekili borsasında alım-satım işleri ateşli bir şekilde devam ederken, öte yandan basına açıklanan Türk Silahlı Kuvvetleri'nin durumu ile ilgili belgeler, 25 yıldan beri sorumluluk mevkiinde bulunan kişilerin kendileriyle birlikte Türkiye'yi nasıl sattıklarını ortaya koymuştur. Makarios'un ve Yunan yetkililerinin koro halinde yine «Enosis» türküsünü söylemeye başladıkları şu günlerde, bir yandan Amerika, Yunan Cuntası'na karşı silah ambargosunu kaldırmakta, bir yandan da Fransa Yunanistan'a modern hücumbotlar ve Mirage uçakları vererek Ege'deki kuvvet dengesini Yunanistan lehine değiştirmektedir.

İŞTE satılmışlık... Yunanistan yarın «Enosis»i gerçekleştirebilirse, Yunan hava ve deniz kuvvetlerinin üstünlüğü, ayrıca Amerikan generallerinin silahlı kuvvetlerimiz üzerindeki mutlak kontrolü karşısında Türkiye hiçbir müdahalede bulunamayacak, emrivakıyi kabul edecektir. Öyleyse, Türkiye Amerika'nın dümensuyuna girdiği 25 yıldan beri bütçesinin büyük kısmını boşu boşuna silahlı kuvvetlere yatırmakta, vatan çocukları hayatlarının en verimli 1,5 - 2 yılını boşu boşuna silah altında harcamaktadır. Ne garip tecellidir ki, 25 yıldır Türkiye'nin bütün imkanları Sovyet tehlikesine karşı seferber edilirken, Kıbrıs konusunda Sovyetler Birliği Türkiye'nin lehinde tavır almakta, hatta bu yüzden Yunanistan'da protesto edilmekte, buna karşılık dost ve müttefikimiz(!) Amerika ile Fransa, Türkiye'yi arkadan vurmaktadır. Mümkündür ki, büyük sermayenin ve Amerikan emperyalizminin adamı Pompidou'nun geçen haftaki Amerika seyahatinde tezgahlanan yeni planlar arasında Yunanistan'ı Türkiye'ye karşı silahlandırmak da vardır. Eğer satılmışlık aranıyorsa, tesadüfen meclise düşmüş üç beş kişinin transferinde değil, Türkiye'yi ekonomisi, dış politikası, silahlı kuvvetleriyle 25 yıldan beri emperyalizme ipsoke edenlerin siyasi hayatında aranmalıdır.

SATIŞ işlemleri bunlarla da kalmamaktadır. Politikacıların ellerinde tutan kapitalistlerimiz de, birbiri ardına yapılan karanlık ziyaretlerde yeni satışlar tezgahlamaktadırlar. Özellikle Türkiye'nin Ortak Pazar'a sokulması ve Avrupa kapitalizminin sömürgeci haline getirilmesi çabalarının hızlandığı şu günlerde, uluslararası sermayenin, siyonizmin ve masonluğun bellibaşlı örgütlerinden biri olan Rotary International'in Başkanı James Conway İstanbul'a gelerek temaslarda bulunmuştur. Tıpkı, siyonist Amerikan senatörü Jacob Javits'in temaları gibi... Bu karanlık temalar, MHP'li komandolar tarafından spektaküler şekilde protesto edilmiştir. Ya bütün bu satılmışlıklar karşısında bizim sol örgütler ne yapmaktadır? Burjuva demokrasisinin iflası ve burjuva politikacılarının satılmışlığı her an biraz daha belgelenirken, başta TIP olmak üzere tüm devrimci kuruluşlar, eşi görülmemiş bir pasifizm içerisinde susmaktadırlar. Oysa iki yıldır halkoyunda iç mücadeleler dolayısıyla çok puan kaybeden sol için, yaşadığımız günler, kitlelerle bağ kurabilmek bakımından en büyük imkandır. Solun pasifizmi sürüp gittiği takdirde, satılmışlar tekrar zaman kazanmak imkanını bulacaklardır...

GÖZ GÖRE

YALÇIN ÇETİN

A.P. - C.H.P. Bütünleşmesi Hakim Sınıflar Diktatoryasıdır!

Uğur MUMCU

Adalet Partisi içerisindeki son olaylar ilginç gelişmelere yol açmaktadır. Ancak bu olayları tek başlarına alıp büyütmek ve buna «siyasi bürhan» adı takmak da bir parça yersizdir. Bühran aslında üretim güçlerinin temel hindedir ve cici demokrasimizin irili ufaklı siyasetçileri ve devlet büyük ve küçükleri ile bu bühranın gizlenilmesine çalışmakta, bilinçlenen sınıf ve tabakaların örgütlenmeleri çeşitli yollarla önlenmektedir. Adalet Partisi bütün görüşüne ve yalduzlarına rağmen egemen sınıfların çıkarını çok acemice korumakta, iktidar başının vurdumduymazlıkla örtülmeğe çalışılan beceriksizliği artık egemen sınıflara güven vermemektedir! Elini devrimci kanına da boyayan bu eski Amerikan firması müteahhidinin tutumunu Türkiye'yi süratle ikinci bir 27 Mayıs'a götürmektedir. Artık egemen sınıfların at nalından nazarlık boncuğu Bay Demirel'in boynunda tılsımını yitirmektedir. Egemen sınıflar 69 seçiminden önce bu hesabı yapmışlar ve kendilerine bağlı kalemle, Türkiye'yi ancak AP - CHP koalisyonunun kurtaracağını yaymağa başlamışlardır...

İlk iş, Adalet Partisi ile Halk Partisi'nin kendi içerlerinde bir temizlik yapmalarını sağlamaktır. Odalar Birliği seçimi. Adalet Partisi için kaçırılmaz bir fırsattır. Erbakan Hazretleri de parti içerisindeki ümmetçi - takunyah takımını sürükleyecek, böylece Adalet Partisi'nin aşırı sağ suçlamalarından kurtarılması sağlanacaktır. Gerçi Erbakan hazretlerinin tesbibi birçok Adalet Partiliyi yerinden sökmeye yetmedi. Sultan Abdülhamid Han'ın bu gayri - meşru varisi ancak etrafında birkaç kişi toplayabildi. Ama Bay Demirel durumdan çok hoşnuttu. Kendisine bir «cumhuriyet çocuğu olarak» savaşıacağı sağırlar yaratılmıştı. Böylece ordunun içinde beliren hoşnutsuzlukları Adalet Partisi'nden başka bir partinin üzerine çekmeyi başarmış; Kumandan Paşalara karşı zevahiri korumuştur.

Egemen sınıfların Halk Partisi için uyguladıkları plan biraz daha farklı ve duyguluydu. Parti içi sollarını temizlemeye bir olay yaratılmalı, gerekirse bunların kendiliklerinden partiden ayrılmaları sağlanmalıydı. Konu bulundu ve demokrasi sabıkası Bayar kuyudan çıkarmaya başlandı. Parti içerisindeki devrimciler bu tutuma karşı çıkıncı çeteli nezaketli ve sair ruhlu bay Ecevit'in öfkelerini üzerlerine çektiler. Kendisi af aleyhinde Ulus Gazetesi'ndeki köşesinde inciler dizdiren sabık devrimci yazar, şimdi affa karşı çıkanları «devrim yobazlığı» ile, «demokrasi düşmanlığı» ile suçluyordu. Bir de koluna egemen sınıfların bütün ayrıcalıklarından yararlananlarla, Amerikancı elit teorisiyi aranjıyan şarkıları gibi tercüme edip sunan «aklı evvelceleri de alarak «aydın - halk» ikiliğinden söz etmeğe başladı. Bu çekişme içerisinde Halk Partisi içerisindeki devrimciler ve namuslu aydınlar temizlenmiş oluyordu. Hakim sınıflar, Halk Partisi içerisinde de başarıya ulaşmışlardı. Şimdi her iki «iri kıyım» parti de birbirlerine yaklaşmağa kendilerini daha «ehile» görmeğe başlamışlardı. Bu arada «asgari müstereklere» de hemencecik tesbit edildi. Bu da «rejimi tehdit eden tehlikelere karşı demokrasiyi korumak, aşırı cereyanlarla mücadele» idi.

Adalet Partisi içindeki son olaylar bu gelişmelerin bir halkasıdır. Demirel'e karşı çıkanlar daha haklı ve daha meleketteği ve milliyetçi görmek hatadır. İçlerinde Bay Demirel ile suç ortaklığı etmiş olanlar, petrol emperyalizmine kapı açanlar, devrimci kanına susayanları karanlıklarda destekleyenler vardır. Egemen sınıfların istediği Bay Demirel iktidarının devrilmesi, birkaç küçük siyasi bühran havası, ondan sonra da «demokrasiyi korumak», «memleketin yüksek menfaatleri», «demokrasi düşmanları ve aşırı cereyanlarla mücadele» gibi gerekçeler ile AP - CHP iktidarını, yani hakim sınıflar diktatoryasını kurmaktır. İşte yıllarca «bir sosyal sınıfın diğer sosyal sınıfa tahakkümü» dedikleri, böylece gerçekleşmiş olacak ve demokrasinin cici bielli utanç duvarları arasında demokrasi oyununa devam edilecektir.

Şimdi Türk sosyalistlerine düşen görev, mahyafıl burjuva diktatörlüğünün iyidürlü halka anlatmaktır. Anayasamızın neden uygulanmadığını ve neden uygulanmayacağını, ikili anlaşmaların neden feshedilemeyeceğini, toprak reformunun neden yapılamayacağını, petrolün, madenlerin neden devletleştirileceğini tek tek halka anlatmak ve hakim sınıflar iktidarının altında bir koalisyon olduğunu, AP ve CHP'nin birbirlerini tamamlayan parçalar olduğunu açıklamak gerekiyor.

27 Mayıs'tan bu yana sosyalist birlikim sayıca azlığına, örgüt içi çekişmelere ve kişisel çatışmalarına rağmen, hakim sınıfları ürktürmüştür. İşte şimdi köprü geçilirken at değiştirilmektedir. Devrimcilerin yapacakları hesaplar buna dayanmalıdır.

«Bizler günlerdir kamuoyuna «Diyarbakır Tıp Fakültesine sabotaj yapmak isteyenler yakalandı», Türkiye'de sabotaj yapmak için «El Fetih'de yetistirilen sabotajcular yakalandı» gibi kasıtlı, sansasyonel haberlerle yansıtılan olaydan dolayı Diyarbakır Cezaevi'nde tutuklu bulunan devrimcileriz.

«Bu manşetler işbirlikçi iktidar yetkililerinin ve polislin kamuoyundaki mak-satlı, asılsız suçlamaları, tertipleridir. Hiç şüphe yoktur ki, bu tertipler de diğerleri gibi ergeç iflas edecektir.

«Suçsuzluğumuz, ezilmişliğimiz kadar meşru, alın terimiz kadar kutsaldır. Tek suçumuz geri kalmış bir ülkenin çocukları olmanız ve emperyalizmin ne olduğunu bilmemizdir. Türkiye'nin gerçeklerinden haberdar olmamız ve emperyalizmin bütün dünyada tezgahladığı oyunları bilmemiz, emperyalizme karşı mücadele etmemiz, geri kalmış bir ülke olan Türkiye'de suçmuş gibi gösterilmek isteniyor.

«Biz dünya halklarının baş belası emperyalizme karşı çarpışan Ortadoğu halk-

larının haklı mücadelesini desteklemek için Filistin'e gittik. Amacımız bir taraftan Arap halklarının kurtuluşunu desteklemek, diğer taraftan, Türkiye'li devrimciler olarak bize düşen görevlerin bir kısmını yerine getirmektir.

«Fakat biz dünya halklarının dayanışmasına ve kurtuluş hareketlerinin gelişmesine emperyalizmin tahammülü edemediğini biliyorduk.

«Çıkarlarını devam ettirmek için emperyalizmin her türlü insanlık dışı metodları tatbik etmekten geri kalmayacağımızı da biliyorduk.

«Artık BÜTÜN TÜRKİYE HALKLARI da son olarak bize karşı girişilen ter-tip dolayısıyla Emperyalizmi ve işbirlikçilerini bir kez daha tanımalı ve bilmelidirler.

«İşbirlikçi iktidar Arap halklarının haklı mücadelesi için gittiğimiz Filistin'e ardımızdan ajanlarını göndermiştir. Herde tatbik edeceği oyunların planlarını hazırlamıştır. Yurda dönüşümüzde bizleri ustaca hazırlanmış tertiplerle yakalatıp, kamuoyuna «sabotajcı», «kiralık ajanlar» olarak tanıtmak için TRT'yi ve basını da aynı tertip içine sokmağa çalışmıştır.

«150 saatten fazla işkenceye tabi tutulduk. Önceden hazırlanmış ifadeler bize imzalatılarak, suç dosyaları haline getirildi. Gödülen amaç Türkiye'de tüm devrimci hareketi bu tertibin içine sokmak ve kitlevi tutuklamalarla bir faşist terör ortamı yaratmağa çalışmaktır.

«Günlerce süren işkenceler ve insanlık dışı uygulamalar, adli makamlara «tahkikatı derinleştiriyoruz» şeklinde yansıtıldı.

«Bütün bunlar: altı günlük işkence, binlerce cop, sopa, küfür ve sayısız ifadeler işbirlikçilerin ve ortaklarının çıkarlarını korumak içindir.

«Türkiye halklarına şu noktayı kesinlikle açılmak isteriz: Bizim şurayı

Kabine bühranı, burjuva demokrasinin iflasıdır!

GÜNLERDEN beri süregelen kabine bühranı sırasında gazete manşetlerini işgal eden yûzkızartıcı gelişmeler, bu zoraki bühranın altında «burjuva demokrasinin iflası» olduğunu göstermektedir.

Burjuva demokrasinin iflas sahnesinde ise, büyüklü küçüklü bütün politikacılar kendilerine düşen rolleri bîhakkın oynamaktadırlar.

Bir yıldan beri ısrarla vurguladığımız gibi, politika alanında üstü kapalı yada açık bütün faaliyetler, bir «koalisyonun kurulmasına» yönelmiştir. Demirel kör parmağını gözüne kabillinde, bir davranışla AP Grubu'nun Meclis'te çoğunluğu yitirmesine sebep olabilecek parti içi operasyonlara girişmiştir. Cumhurbaşkanı Sunay, tam bühran anında hükümetin meclisten geçirdiği iki kanunu arka arkaya veto ederek «enall» bakımdan tek başına bir AP iktidarı için bütün yolları kapamıştır. CHP Genel Başkanı İnönü ise, beş yıldan beri siyaset kanadı altında tuttuğu Demirel'i geçen hafta birdenbire, hem de en sert biçimde karşısına alarak tek başına AP iktidarına hata me çekecek darbeyi indirmiştir.

Demirel'in bir nevi «intihara» mahiyetindeki davranışlarının nedenleri ve ayrıntıları geçen sayılarımızda açıklanmıştı.

Cumhurbaşkanı Sunay'ın «Yetki Kanunu»nu veto ederek

Demirel Hükümeti'ni arkadan vurmasının nedeni de geçen hafta açığa çıkmıştır. Bunun nedeni, Odalar Birliği tarafından Sunay'a verilen bir rapordur! Raporda şöyle denilmektedir:

«Bakanlar Kurulu'na verilen yetki ile vergi nisbetlerini otomatik artırma imkanı elde edilmektedir. Bunun ne kadar sakar ve tehlikeli bir yol olduğu izahtan varestedir. Zira, bu suretle mükellefler ve iş aleni her sene bir sürpriz karşısında kalmak endişesi içine girecek ve binbir müşkülata yaratılan ve sermaye tekevvününün temelini teşkil eden tasarruf zihniyetine son verecektir.»

Bugüne değin nüfusun çoğunluğunu teşkil eden işçi sınıfının, köylülüğün ve küçük burjuvazinin çıkarlarını, özgürlüklerini ayaklar altına alan nice kanunu derhal onaylayan Sunay'ın, kapitalist sınıftan gelen bir iktidarın karşısına Yetki Kanunu'nu, hem de kabine bühranını giddetlendirmek bahasına veto etmesi bir gerçeği ortaya çıkarmıştır.

Her ne kadar bayram mesajlarında Sunay milletin bütün-lüğünden söz etmekteyse de, aslında kulaqları sadece egemen

sınıflardan gelen isteklere karşı hassastır.

Ayrıca kapitalistler de, artık Demirel iktidarını, yada tek başına AP iktidarını gözden çıkartmışlardır. Cumhurbaşkanı hükümetin karşısına dikmektedirler.

Kabine bühranının burjuva politikacıları için en yûzkızartıcı atraksiyonu ise, hiç şüphesiz

İktidarın tadına doyamayan Yeminlilerin, Demirel'e rağmen Demirel'i hükümetin başında tutabilmek için giriştikleri milletvekili transferi olmuştur. Bütçe oylaması sırasında 41 AP'linin kırmızı oy vermesi üzerine sandalye sayısı 213'e düşen AP Grubu'nu yeniden 226 üyeli bir çoğunluğa kavuşturabilmek için iki haftada çeşitli partilerden 8 milletvekili transfer edilmiştir. Yüzbinlerce lira karşılığında ücreti ve kredi karşılığında yapıldığı söylenen adam çalmalar, dan en ilgi çekici olanı MP Milletvekili Cevat Eroğlu'nun AP'ye geçişidir. Zira, Eroğlu, milletvekili adayı olurken, MP'den istif ettiği takdirde milletvekiliğinden de istifa edeceğine dair Bâbükbâş'a noterden tasdikli

Tutuklu 11 devrimci gencin Türkiye halklarına bildirisi

El Feth'te eğitim gördükten sonra Türkiye'de sabotajlar yapmağa teşebbüs ettikleri iddiasıyla yakalanarak günlerdir demir parmaklıklar arkasında tutulan devrimciler Türkiye halklarına şu bildiriyi yayınlamışlardır:

Yada burayı bombalayacağımız, sabotaj yapacağımız iddiası YALANDIR, KASITLIDIR, TERTİPTİR,

«Biz devrimciyiz. Türkiye'nin, devrimci mücadelenin neresinde olduğunu biliyoruz. Hepimizden kurus kurus toplanarak, hepimizin parasıyla, emeğiyle, çilekeş Doğu Anadolu halkına binbir güçlük ile açılan bir üniversiteyi bombalamak hiçbir devrimcinin düşünebileceği bir şey değildir.

«Bu tertipleri, ancak, bütün dünya halkları gibi Türkiye halklarını da inletemen emperyalizm ve işbirlikçileri düşünebilir.

«Bu yalanlar, bu oyunlar TÜRK KÜRT halklarının kardeşliğini, dostluğunu ve devrimci dayanışmasını bozmak içindir.

«Bu yalanlar, emperyalizme ve onun Orta - Doğu'daki ileri karakolu saldırgan laral'e karşı savaş veren Arap halklarının devrimci mücadelesini, bütün yüreğiyle destekleyen Türkiye halklarının bu devrimci mücadele ile bağlarını gevşetmek, kuşkuya düşürmek için hazırlanan tertiplerdir.

«İnsat edilen suç ne kadar ağır olursa olsun, zulüm ne kadar artarsa artsın, devrimci kavgamızdan asla dönmeyeceğiz.

Kavgamız dünya halklarının devrimci mücadelesinin bir parçasıdır. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bu planı da suya düşecektir. Biz devrimci yolumuzda azimle, inançla, inatla sonuna kadar yürüyeceğiz.

Zafer mutlaka devrimci dünya halklarındır.

«Yaşasın bağımsızlık kavgamızın yılmaz militanları!

«Kahrolsun emperyalizm ve bütün uşakları!

«Yaşasın Orta Doğu Halklarının Devrimci Kurtuluş Dayanışması!

«YAŞASIN HALKIMIZIN VE TÜM DÜNYA HALKLARININ ZAFERE YÖNELMİŞ «DEVİRİMCI MÜCADELESİ!»

Teoman Ermete, Ercan Enç, Hüseyin İnan, Atilla Keskin, Kadir Manga, Müfit Özdes, Alpaskan Özdoğru, Tuncer Sümer, Hamit Yakup, Ali Tenk, B. Emanet.

Kamuoyuna Uyarma

Tutuklu devrimcilerin avukatı Yusuf Ekinci de ayrıca şu bildiriyi yayınlamıştır:

«Şubat ayının başında Diyarbakır Tıp Fakültesi'ne sabotaj yapacakları kamu-

oyuna açıklanan çoğunluğu ODTÜ öğrencisi 11 kişi tutuklanmıştır. Gerek ciddi düşüncemiz basın, gerekse bağımsız yayın yapması gereken TRT kamu oyuna bu 11 genci sabotajcı olarak ilan etmişlerdir. Gençlerin Diyarbakır Tıp Fakültesi'ne karşı sabotaj yapacakları iddiası ileri sürülerek kamuoyu gerçeklerden uzak tutulmuştur. Ve Diyarbakır'daki olayla kamuoyu arasında bir duvar örülmüştür.

«11 Genç Arap halklarının kurtuluş örgütü El Feth'in eğitim ve çalışmalarını izlemek üzere sınırı geçtiklerini söylemişlerdir. Gerek tevkif müzakeresinde, gerekse tahkikatın yürütülmesinde sabotaj yapmaya ilişkin bir suçlama söz konusu değildir. Eldeki delil ve ifadelerde de Fakülte'ye sabotaj yapmak söz konusu olmamıştır. Bu gerçeklere rağmen kamuoyuna karşı ciddi görev görmesi gereken basının ve TRT'nin olayları yanlış aktarması üzündür. Bir kamu görevlisi olarak ciddi basını ve TRT'yi uyarıyorum.»

mişler ve «Demokratik ve milli bir üniversite için direneceklerini» açıklamışlardır. Öğrenciler ayrıca, dekan ile fakülte yönetim kurulunun da istifa etmelerini istemişlerdir.

Öte yandan, iki ay önce sağcı zorbaların baskınları sonucunda iki devrimci öğrencinin şehit edilmesinden sonra kapatılan Yıldız Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi'nin 9 Mart'ta tekrar öğrenime başlaması yönetim kurulu tarafından kararlaştırılmıştır. Kurul, ayrıca, öğrenci yurdunda yatan vatandaş öğrencilerin başka yurtlara nakledilmesini, öğrenci cemiyeti binalarının boşaltılmasını da, okulun açılması için şart koştur.

Buna karşılık Akademi öğrenci temsilcileri, yönetim kurulu kararına karşı çıkarak «Öğrencilere ait cemiyet binalarının boşaltılması, tehlikeli olup, hiçbir problemi halletmeyecektir. Ayrıca, yurdundan başka yerlere nakil, maddi durumu bozuk bir çok arkadaşımızı zor durumda bırakacaktır» demişler, yönetim kurulu kararlarından vazgeçmezse, Akademisi'nin 9 Mart'ta açılmasının mümkün olamayacağını açıklamışlardır.

tashhütname vermiştir. Diğer transferler ise, Bağımsız millet vekilleri Ali Avni Turanlı, Mehmet Aydar ve İsmet Balci, MNP Milletvekili Kaşım Emre, YTP Milletvekillerinden Mehmet Bilgin, Nimet Ağaoglu ve Selahattin Orhan'dır. AP Genel Yönetim Kurulu, seçimlerden önce, AP'den istifa ederek bağımsız milletvekili seçilenlerin tekrar partiye alınmaması yolunda karar verdiği halde, kabine bürhanı sırasında bu karar da ayaklar altına alınarak üç bağımsız milletvekili bağra basılmıştır!

Bu arada, AP Yüksek Haysiyet Divanı'nın 41'lere verdiği savunma süresi dolmuş, 41'ler savunma yapmak yerine toplu bir telgraf çekerek Demirel'e ve Yüksek Haysiyet Divanı Başkanı'na veryansın etmişlerdir. Ancak Yeminliler, koltuk sevdası uğruna bunları da sineye çekmişler, adam ayartabiliriz düşüncesiyle ihraç kararlarını ertelemişlerdir.

Bu tiksinti verici pazarlıklar ortasında, uzun süreden beri anlamlı şekilde susan CHP Genel Başkanı, Demirel'e bellenen darbeyi indirmişti.

İnönü'ye göre, «Hükümet teşkil, itibar edilmesi mümkün olmayan usullerle uzatılmaktadır. Milletvekilleriyle yapılan hesaplar, açıklanan nüfus sulistimalleri bahsinde kamuoyuna hiç saygı göstermeyen tutumlar, içinde bulunduğumuz siyasal bunalımdan çok daha ağır neticeler verecek iktisadi ve mali güçlükler, devletin idaresini çetin yollara yönlendirmektedir. «Süleyman Demirel ve İhsan Sabri Çağlayangil'in işbaşında devam etmeleri, bütün iç ve dış kararnlık ihtimallerin tam bir çaresizliğe varmasını intaç edecektir.

«AP bu iki siyaset adamının dışında herhangi bir hükümeti teşkil etmekte güçlük çekmez ve böyle bir hükümeti ciddi nedenlerle ortaya çıkmadıkça düşü-

rü, memleketi idaresiz bırakmak kimsenin aklından geçmez. Elverir ki, hükümet teşkilinde, iç ve dış siyasi ve ahlaki, mali ve iktisadi tutumları apaçık belli olan insanlarda sun'i olarak ısrar edilmesin.»

Ahlak ve fazilet havarisi rolünde sahneye çıkan İnönü'nün tutumu da, içten pazarlıkların, riyakarlığın yeni bir örneğidir. Zira, 1961 seçimlerinden sonra İnönü'nün hükümet kurabilmek için «itibar edilmesi mümkün olmayan usullere» nasıl başvurduğunu, bakanlık vaadiyle son anda nasıl milletvekili transfer ettirdiğini unutmamak kadar uzun zaman geçmemiştir.

İnönü'nün «bubrandan kurtulma» yolu olarak sadece iki kişinin bağının yenmesini istemesi de, şanına yakışır bir başka oyundur. Zira İnönü de pekala bilmektedir ki, böyle bir operasyon AP'nin tam anlamıyla ikiye bölünmesine yol açacak, bunun doğal sonucu da, emperyalizmin tezgahladığı «Koalisyon» olacaktır!

Bu koalisyona kaçınılmazlığın İnönü de, Demirel de, Sunay da uzun zamandan beri bilmektedirler; çünkü emperyalizm ve yerli işbirlikçileri öyle istemektedir. Onların istğine karşı çıkmak ise, faziletleri kendilerinden menkul burjuva politikalarının harici değildir.

Ancak Ortadoğu'da emperyalizmin çöküş temposuna paralel olarak, Türkiye'de de emperyalizmin empoze ettiği burjuva demokrasinin itibarı halkoyunda son rezaketlerle, satılmaları beş parakh olmuş, iflasi belgelenmiştir.

Devrimci Üniversite Gençliği Direniyor

Siyasi buhran devam ederken, devrimci gençliğin anti-demokratik ve işbirlikçi eğitim düzenine karşı savaşı da sürmektedir.

Prof. Erdal İnönü'nün ODTÜ'de rektör vekili atanmasından sonra gençlerin mütevelli heyeti'nin yönetimine karşı direnişlerinin kurulacağını zanneden işbirlikçiler, direnişin gerçek nedeninin kişi meselesi değil, bir prensip meselesi olduğunu boykotun tekrar başlatılmasıyla görmüşlerdir.

23 Şubat Şubat sabahı ODTÜ'de yapılan forumda öğrenciler, anlaşmaya varıldığı halde Mütevelli Heyeti'nin rektör seçimi ile ilgili yönetmeliği hazırladığını, bu yüzden asıl rektörü atmadığını belirterek bunlar gerçeğinceye kadar boykot kararı almışlardır.

Bunun üzerine Rektör Vekili Prof. Erdal İnönü, öğrencilerin isteklerini gerçekleştirmek üzere harekete geçmiş, ilk olarak Akademik Konsey'deki boş üyelikleri tamamlattırılmıştır. Daha sonra toplanan Akademik Konsey, üniversite rektörünün yine mütevelli heyetince, fakat Akademik Konsey'in göstereceği üç aday arasından seçilmesini, bu yıl ise Prof. İnönü'nün tek aday olarak rektörlüğe getirilmesini

öngören bir yönetmelik taslağı hazırlayarak Mütevelli Heyet'e sunmuştur.

Konsey, böylece, Amerikan usulü yönetimi, yani mütevelli heyeti kabul etmiş, üniversite özerkliğini ortadan kaldıran bu kukla heyetin otoritesine boyun eğmiş olmaktadır.

Devrimci gençliğin bundan sonraki üniversite içi mücadeleleri, mütevelli heyetin kaldırılması, ODTÜ'de demokratik bir yönetim kurulması amacına yönelik olmalıdır.

İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'nde de geçen yıl yapılan ılgal ve boykotların elebaşı oldukları iddiasıyla üç öğrencinin 15 gün süre ile okuldan uzaklaştırılması üzerine, öğrenciler bu kararı protesto etmek üzere yeniden boykota başlamışlardır.

Kaya Karahan, Abdurrahman Sağkaya ve Mehmet Şandır adındaki öğrencilerin uzaklaştırılması üzerine başlayan boykot karşısında Dekan Prof. Kemal Erkin, sınavlara girmeyen öğrencilerin şubat haklarını kaybedecekleri tehdidini savurmuştur. Öğrenciler ise bir bildiri yayımlayarak, arkadaşlarının cezalandırılmasını protesto et-

Devrimci Kardeşlerimize Duyuru

Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı devrimci eylemlerinden dolayı cezaevinde yatan arkadaşlarımız için «devrimci dayanışma kampanyası» açılmıştır. Yardım etmek görevimizdir.

TÜRKİYE DEVİRİMCI GENÇLİK FEDERASYONU GENEL BAŞKANLIĞI

Bağışlarınızı T.C. Ziraat Bankası Kızılay şubesi 21870 Nolu hesap numaranıza yatırınız. Bağış miktarı ve harcamalar ayrıca ilan edilecektir.

— Konuşmam ağabey çünkü lokavt.
— Grev olsa anlatırdık.
— Dediklerini sıralardık bir bir.
— Hem sendikadan da kesin talimat verdiler konuşmayın diye.

Sonra yine bir süre önceki suskunluğun içine gömülüyoruz. Çadırda işçiler bana bakıyorlar, ben onların yüzlerine bakıyorum. Bir ara bir ikisi lafın bir ucundan girmek istiyorlar. Temsilci araya girip kesin ifa delerle susturuyor. Kalkıp gitmekten başka çare kalmıyor. Ben de öyle yapıyorum.

14 Şubat 1970 gününden bu yana işbirlikçi patronun lokavt ilan ettiği Chrysler fabrikası'na gidip işçilerle konuşmak isteyenler hep aynı olayı yaşıyorlar. Fabrikanın önündeki çadırlarda o günden buyana nöbet tutmakta olan işçilerin ağızları «lokavt» denen bir kilitte kapalı.

Bu yaşadığım gerçek, benim, 274 - 275 sayılı kanunları ve bu baş belası kanunların kahramanı Ecevit'i ve işçi sınıfının aleyhine olan bu kanunun çıkış gününü «işçi bayramı» ilan eden işbirlikçi Türk - İş Konfederasyonu'nu bir kere daha anmama sebep oluyor. Hem de küfürle ve nefretle...

Chrysler Gebze'de yabancı sermayenin ortak olduğu, 630 işçinin çalıştığı bir kamyon - kamyonet montaj fabrikasıdır. Diğer bütün benzerleri gibi çeşitli oyunlarla elde edilen kazanç yurt dışına transfer edilmektedir. Yıllık kapasitesi 3200 - 4000 vasıta civarındadır. İşverenin iddiasına göre kamyonetleri 45 bin, kamyonları 90 bin liraya satılmaktadır. Piyasa fiyatları ise kamyonetleri için 80 bin, kamyonları için 144 bin liradır. Ve sendikamızın iddiasına göre, yapılan lokavtın amacı «işçileri perişan etmek bahasına da olsa, kamyon ve kamyonetlerine zam yapmaktır.»

Lokavt öncesi

Lokavt öncesi olaylar Eylül ayna kadar uzanmaktadır. O tarihte fabrikada yeni dönem toplu sözleşme için iki sendika müracaatı bulunur. Bunlardan biri DİSK üyesi ve geçen dönem sözleşme yapan Maden - İş sendikası, diğeri Türk - İş'e bağlı Metal - İş Konfederasyonu'nun üyesi Otomobil - İş Toplu sözleşme imzalamaya yetki işini tesbit için yapılan ilk sayımda bir oy farkla oylamayı Otomobil - İş kazanır. Maden - İş istisfaları ilgilil olarak mahkemeye müracaat eder. Hakim kararıyla bir istifa geçerli sayılır ve iki

LOKAVT ZORBALIGINA SAHNE OLAN CHRYSLER FABRİKASI
— Otomobil İş Sendikası kimin çıkarına hizmet ediyor? —

Montaj Sanayiinde İşçiye Patron - Sarı Sendikası Komplosu mu?

Chrysler'deki Lokavt İşçi için dönüm noktasıdır!

Osman S. AROLAT

Pasif Direniş

Bundan sonra işçiler yavaş yavaş istihsalı düşürmeğe başlamışlardır. Fabrika normal olarak günde 18 araba yaparken bu sayı 14 - 15'e düşürülmüştür. Bu arada işçiden yana davranan imalat şeflerinden Yılmaz Özten işbirlikçi işveren tarafından mecburi olarak 12 günlük izne çıkarılmak istenmiştir. İşçiler bu olayı protesto etmek için iş bırakarak kararı geri aldırılmışlardır. Artık sürüşme artmıştır. Sürekli olarak üretim düşürülmeye başlanmıştır. Bir ara günde 10 arabaya düşürülen üretim daha sonra beşe ve sonuçta bir arabaya indirilmiştir. Bu arada toplu sözleşmede uyumsuzluk çıktığından hakeme gidilmiştir.

Hakeme gidildiğinde sendikamız istediği şeylerdir: Saat ücretlerine birinci ve ikinci yıllar için 150'er kuruş zam. Üç maaş

ikramiye, yıllık istihsal iki bini aştığı zaman her araba için prim. Şimdiye kadar uygulanmakta olan 45 saat çalışmaya karşı 48 saatlik ücret prensibini 40 saat çalışarak uygulamak. Elde edilen hakların korunması ve iş emniyeti için işçilerin de söz sahibi olduğu bir disiplin kurulu kurulması. Hakem kararlarında her yıl için 125'er kuruş zam ve iki maaş ikramiye kabul edilir. 40 saatlik çalışmaya karşılığı 48 saatlik ücret ve disiplin kurulu kabul edilmez.

Lokavt Zorbalığı

Sendika özellikle iş emniyeti ve disiplin kurulu konularında anlaşmazlıkları iddiasıyla hakem kurulu kararını red ederek grev kararı alır. Yapılan oylama sonunda işçiler 22 ocak 1970 günü kararlarını açıklarlar. Bu karardan beş gün sonra 27 o-

KOLLUK KUVVETLERİ
— Devlet kimden yana? —

cak günü işveren de lokavt kararı aldığını açıklar. Lokavt kararını kaldırma şartı olarak (ki bu aynı zamanda hakem kurulu kararını kabul etmektir) üretimin normale dönmemesinin şart olduğunu da belirtir.

14 şubat 1970 günü ise sırtını, anayasanın 47. maddesine kesinlikle aykırı, grev kanununa dayanmış bulunan emperyalizmin uşağı işveren, lokavt kararı aldığını açıklar. Lokavt o günden bu yana sürmektedir. İşçiler grev ilan etmemişlerdir.

Bir İddia

Bir iddiaya göre işbirlikçi işveren bu lokavt kararını ham madde sıkıntısı çektiği için uygulamıştır. Ve toplu sözleşme görüşmeleri sırasında üretim düşürten sendika yöneticileri bilerek yada bilmeyerek lokavt kararı alan emperyalizmin uşağı fabrika yöneticilerine hizmet etmişlerdir. Bu iddianın dayandırıldığı hesaplar şöyledir: Üretim düşürülmeye başlandığından lokavt ilan edilene kadar fabrika normal programdan 570 araba eksik imal etmiştir. Oysa fabrika bahçesindeki bitmiş araba sayısı 207 ve elde olan malzeme miktarı ise 210 araba. Bu duruma göre sendika tutumuyla hammadde sıkıntısı çeken patronun isteklerine uygun düşen bir davranış içerisinde.

Bu olay yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bu olayla burjuva parlamenterlerince bahsedilen grev kanununun geri tepen girkin silahı lokavt uygulanmaktadır. İşçi sınıfı geçen yıl Demirdöküm'de, Derby'de, Sinerger'de verdiği mücadelelerle sınırlarını yıkmaya başladığı «kendinin olmanın» grev kanunu çerçevesine hapsedilmek istenmektedir. Chrysler'deki lokavt bunun en son, en girkin, en geri örneğidir. Bunun için bu çemberi kırıp parçalamanın, anayasanın 47. maddesi uyarınca gerçek sınırları tayin etmenin savaşına girmelidir. Geçen yıl başlarıyla sonuçlanan sendika seçme özgürlükleri, emperyalizmin işbirlikçi patron zulmünü yıkmaya olayları tekrarlanmalı, geliştirilmelidir. Bunun ilk örneğinin verileceği alan, hak olmadığı halde hakmış gibi kullanılan lokavtın uygulandığı Chrysler Fabrikası'dır.

Kitle halinde işçi tasfiyesi başladı?

Son aylarda meydana gelen işçi olaylarından hemen hemen tümüne yakından dolayı yada dolaysız hammadde sıkıntısı ve tensikat önemli bir rol oynamaktadır. İşçi Şerif Aygü'nün ölümüyle sonuçlanan olayların meydana geldiği Gamak Elektrik Motorları fabrikası, iki hafta önce gelen hammaddeyle hiçbir şey olmamış gibi normal üretimine ulaşmıştır.

Bazı kişilere göre Chrysler fabrikasında emperyalizmin işbirlikçi patronu lokavta götüren en önemli sebep hammadde sıkıntısından ileri gelmektedir. Ve NATO ile 10 bin arabalık bir anlaşmanın eşliğinde bulunan patronlar gerekli hammadde ikmalini sağlama yolunda lokavtı kendileri için yararlı görmektedirler. Anayasa dışı bu silah kullanmalarının amacı, zaman kazanmaktır.

Geçen yıl tekstil sanayiinde başlayan kriz ve tensikat yeni örnekleriyle metal sanayii alanına kaymaktadır. İzmir'de metal sanayiinde 7 bini aşkın işçi işten çıkartılmıştır. Birçok fabrikalarda da istihsal düşürülerek işçiler öz işleri dışında işlerde çalıştırılmağa başlanmıştır. İstanbul'da da birçok fabrikada tensikat yapılmıştır. Çıkarılan işçilerin 5 bini aştığı bazı sendikalar tarafından açıklanan rakamlara göre ortaya çıkmaktadır.

Sadece bir sendikaya bağlı olan işyerlerinden 250 iş-

çinin çalıştığı Bahariye Demir Çekme Fabrikası kapanmıştır. 200 işçinin çalıştığı bir fabrika olan Alon Demir Çekme 150 işçisini çıkarmıştır. 80 işçisi olan Emek Sağ Sanayii kapanmıştır. 400 işçisi olan Ticaret Sanayii 250 işçi çıkarmıştır. 350 işçisi olan Talisman 300 işçi çıkarmıştır. 450 işçisi olan Çelik Döküm Fabrikası kapanmıştır. 420 işçisi olan Toplu İğne Fabrikası 80 işçisini çıkarmıştır. 350 işçisi olan Tenekes Ambalaj Fabrikası kapanmıştır. 1200 işçisi olan Jeep karoser fabrikası ise bu ay içerisinde işçilerinin yüzde 60'ını işten çıkarmak zorunda olduğunu açıklamıştır.

Bütün bunlar göstermektedir ki, işçiler yeni bir savaşın eşğine itilmektedir. Bu elde ettikleri çalışma hakkını ve zar zor geçim imkanlarını korumak dönemidir. Artık işçilerin işbirlikçi patronların iki dudağı arasındaki «ayrım» garantilerine -ki aslında garantisizliklerini kendilerinin hakim olacağı temellere yönelmeleri gerekmektedir. Devrimci sendikalara bu noktada düşen görev, işbirlikçi patronlar karşısında savunmaları gereken en önemli hakların iş garantisi olduğudur. Ancak bu şekilde en kutsal değer emeğin korunması yolunda çalışmış olur. Bu, gidermek, bugün var olan kâhpların kırılıp işçi iktidarına yönelen, hem de bütün engelleri yıkarak yönelen çalışmanın başlangıcı olacaktır.

GENEL GREV SUÇ DEĞİLDİR!

Çetin ÖZEK

ANAYASADAKİ sınırlığın ve işçi sınıfı karşıtlığının, daha geniş bir biçimde, 275 sayılı, «Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu»nda da yeraldığını görmekteyiz. Bugünün ortamın solu il-derinin Çalışma Bakanlığı ve CHP'nin iktidarda bulunduğu bir dönemde hazırlanan 275 sayılı Kanun, Anayasada olduğu gibi, işçilere sadece «menfaat grevinin» bir hak olarak tanımış ve fakat bu hakkın kullanılmasını Anayasaya göre daha da sınırlı bir biçime getirmiştir. Gerçekten, Anayasa, grevi, işçilere ait bir hak olarak tanımışken 275 sayılı Kanun, bu hakkın ancak sendikalar eliyle kullanılabilmesini kabul etmiştir. Bu nedenledir ki, işçilerin sendika aracılığıyla olmaksızın grev yapmaları anlamına gelen «fabrika işgalleri» kovuşturması konusu yapılmıştır. Kanunun 20. maddesi, birçok işkolunda çalışan işçilerin grev yapamayacağını belirterek, grev hakkını sınırlarken, diğer yandan da, yürütme organının «grevleri kırmaya» olanaklarını geniş ölçüde hükümete vermiştir. Pek özenip, Anayasamızı benzetmekle kendimizin de benzediğini sandığımız burjuva devletlerinin hiçbirinde grev hakkının kullanılması suç teşkil etmezken, 275 sayılı Kanun grev hakkının kullanılmasındaki en ufak bir hatayı, grevin «kanunsuz» sayılması için yeterli görmüş ve cezalandırmıştır. Grevin etkililiği, işverene verebileceği zararlarla doğru orantılıken ve bunun için de işveren için sürpriz teşkil etmesi zorunluysa, işverene grevin sonuçlarını silmek, grev tehlikesine hazırlanmak ve hatta grevi kendi işine yarar bir biçime getirmek olanaklarını sağlayacak bir çok kural 275 sayılı kanunda yer almıştır. O kadar ki, kapitalist sınıfın hükümeti, işveren güçsüz kaldığı dönemlerde onun yardımına koşup grevleri, «millî güvenlik» aldatmacası ardında durdurmak hakkına dahi sahip kılınmıştır. Anayasaya paralel bir biçimde 275 sayılı kanunda kendisini gösteren işçi sınıfı düşmanlığının örneklerini daha da çoğaltmak, benzerlerini 274 sayılı Sendikalar Kanunu'nda da bulmak mümkündür. Bu örneklerin açık olarak ortaya çıkarıldığı gerçek, 1961 Anayasası'ndan sonra, sanki işçilere bir lufufta bulunmuş gibi büyük reklam yapılan çalışma düzenimiz, tümünden işçi sınıfına karşıt ve özellikle «politik grev» ile «destek grevinin» kabul edilmemesi, işçi sınıfının sınıfsal hareket ve mücadele olanaklarını elinden almak, işçi sınıfına siyasi iktidar yolunu kapatmak amacı taşı-maktadır. Halen parlamentoda bulunan 275 sayılı kanunu değiştirecek tasarısı, işçilerin zaten sınırlı olanaklarını dahi onlara çok görerek daha da sınırlamak istemekte ve bu konuda CHP ile AP anlaşmış bulunmaktadır. «Hünet koalisyonu» bir kez daha kendisini gösterirken, «egemen sınıfların, işçi sınıfının bugünkü eylemine dahi tahammül göstermediği de ortaya çıkmaktadır.

Belirtilen kanun kuralları karşısında şu iki soruya cevap verilmesi gerekmektedir,

a) Anayasa sadece «menfaat grevinin» açıkça tanımış ve gerekçesinde, «siyasal grevin» caiz olmadığını belirtmiştir. Bu durumda, herhangi bir kanun, politik grevi ve destek grevinin kabul edip düzenlese, bu kanun anayasaya aykırı olur mu?

Evvela şunu belirtmek gerekir ki, anayasanın gerekçesinde «siyasal grevin caiz olmadığını» belirtilmesi, kanun yapıcıyı bağlamaz. Anayasa yapıcısının iradesine olursa olsun, anayasanın mevcut maddeleri ve hükümleri önem taşır. Anayasanın mevcut sistemi, anayasa gerekçesiyle aynı paralelde ve anlamda değilse, anayasanın hükümleri anayasa yapıcısının iradesini kapsamıyor demektir ve fakat mevcut hükümlere uymak ve onları uygulamak zorunludur. Bu açıdan, anayasada sınıfsal grevi yasaklayan açık bir madde bulunmadığına göre, politik grevi düzenleyen ve kabul eden bir kanun, anayasaya aykırı olmayacaktır.

Şu soruda akla gelebilir: Anayasanın açıkça tanımadığı bir hakkı herhangi bir kanun tanıyabilir mi? Anayasa açıkça düzenlemediği bir hakkı, açıkça yasak da etmemişse, kanunların bu hakkı düzenlemesi mümkündür. Diğer bir deyişle, anayasanın belirli haklardan söz etmesi, bunların dışındaki haklara olanak tanımaz, onları yasak ettiği anlamına gelmemektedir. Anayasanın hak olarak düzenlediği konuların uygulanması, anayasa kurallarına uygun bir düzen kurulması zorunludur? Anayasanın değinmediği hakların ise her zaman için kabul edilip, düzenlenmesi ise mümkündür. Kanun yapıcı, anayasanın sistemleştirdiği hakları düzenleyici kanunları yapmak konusunda bir seçim hakkı sahibi değildir, anayasanın konuyla ilgili maddeleri kanun yapıcının uyması zorunlu emir niteliğindedir. Buna karşılığ, anayasada değinilmeyen bir hakkı kanun yapıcı düzenlediği zaman, anayasa dışına düşmüş olmayacaktır.

Belirtilen kurallar ışığında, anayasa gerekçesinde politik greve «cezasız» verilmediğinin belirtilmesi bir anlam taşımamaktadır ve anayasanın salt «menfaat grevinin» hak olarak tanıması, «politik grevin» yasakladığı anlamına gelmeyeceğinden bu grev türünü kabul edip, düzenleyen kanun anayasaya aykırı olmayacaktır.

b) Kanunların bir hak olarak düzenlenmemiş bulunması durumunda, işçilerin menfaat grevi dışında bir greve girişmeleri, örneğin, politik amaçla «toplu» greve girişmeleri suç teşkil edecek midir?

Genel olarak şunu belirtmek gerekir ki, kişinin bir eyleminde özgür olabilmesi için, o eylemin bir hak olduğunu belirten kanun, maddelerine gerek yoktur. Kişinin eylemini yasaklayan bir kanun kuralı olmadıkça, kişi eyleminde özgür demektir. Bu açıdan, politik - toplu grevi yasaklayan bir kanun kuralının bulunup, bulunmadığını araştırmak zorunludur.

Grev konusuyla ilgili bazı eylemleri yasaklayan ve bu yasaklara aykırı davranışları cezalandıran maddeler, Ceza Kanununda ve Grev Kanununda yer almış bulunmaktadır. Bu maddeler açısından toplu grev suç mudur?

aa) Ceza Kanununun 201. maddesi, «sanat ve ticareti» serbestisinin engellenmesini ve «yevnileri azaltıp çoğaltmaya, evvelce kabul edilen şartlardan başka şartlar altında mukaveleler kabullüne icbar etmek maksadıyla bir işin tatiline veya nihayet bulmasına sebebiyet» verilmesini cezalandırmaktadır. Sadece bu hareketlerin cezalandırılabilmesi, fa-

illerin, «cebir, şiddet veya tehdit» kullanmalarına bağlıdır. Bu açıdan, her işkolundan, geniş ölçüde işçi önceden aralarında anlaşarak, kimseyi kendilerine katılmaya zorlamaksızın «toplu grev»e girişmeler, Türkiye çapında işletmelerin durmasına sebebiyet verseler, bu hareketleri Ceza Kanunu'na göre suç olmayacaktır.

bb) Grev Kanununun 17. maddesi, «işçilerin işverene olan minasebetlerinde iktisadi ve sosyal durumlarını korumak veya düzeltmek amacıyla ve bu kanun hükümlerine uygun olarak yapılan greve, kanuni grev; bu amacın dışında veya bu kanun hükümlerine uyulmaksızın yapılan greve kanun dışı grev denir» hükmünü taşımaktadır. 17. maddede «kanun dışı grev» olarak tanımlanan eyleme, «karar verenleri, karar verilmesini zorlayanları, karar üzerine yapılan greve katılanları, devam edenleri» kanunun 54. maddesi, bir ayla altı ay arasında değişen cezalarla cezalandırmaktadır.

İlk bakışta, işçilerin, politik nedenlerle toplu greve girişmelerini Grev Kanunun 17. ve 54. maddelerine göre suç olacağı ileri sürülebilir. Fakat, kanaatimizce girişilecek bir toplu grev hareketi, belirli koşullar altında, Grev Kanunu'na göre de suç teşkil etmeyecektir. Bu kanaatimizin gerekçesini şöylece belirtebiliriz:

Anayasanın 47. maddesi «grev» işçilere ait bir hak olarak tanımıştır. Bu açıdan, grev tek tek her işçinin kişisel bir hakkıdır ve işçiler tek tek bu haklarını kullanabilirler. Aynı şekilde Grev Kanunu'nun 17. maddesi de grevi tanımlarken işçilerin, topluca çalışmamak suretiyle bir iş kolunda veya iş yerinde faaliyetini durdurmak veya işin niteliğine göre önemli ölçüde aksatmak amacıyla aralarında anlaşarak veya hut bir teşekkülün aynı amaçla topluca çalışmamaları için verdiği bir karara uyarak işi bırakmalarına grev denir» demektir. Bu tanımdan da görülebileceği gibi, grev, kişi olarak işçilerin aralarında anlaşmalarıyla yapılabileceği gibi, sendikaların kararlarına uyulmak yoluyla da yapılabilir. Halbuki, Grev Kanunu sadece sendikalar aracılığıyla, yapılabilecek grevi düzenlemiştir. İşçilerin kendi aralarında anlaşarak yapacakları grevle ilgili düzenleyici bir kural getirmemiştir. Grev Kanunu, anayasanın tek tek işçilere tanıdığı bir hakkı ortadan kaldırıp, sadece sendikaların kullanabileceği bir hak durumuna getiremeyeceğine göre, Grev Kanunu'nun sadece sendikalar aracılığıyla yapılacak grevleri düzenlediği, işçilerin kendi aralarında anlaşarak grev yapmaları durumunu düzenleyen bir kanun hükmü bulunmadığı sonucuna varmamız zorunludur. Vardığımız bu noktadan ise, iki sonuç çıkmaktadır:

a) İşçilerin kendi aralarında anlaşarak grev yapmaları anlamına gelen fabrika işgalleri, Anayasada tanımış bir hakkın kullanılması demektir ve Grev Kanunu'ndaki ceza hükümleri haklarında uygulanamaz,

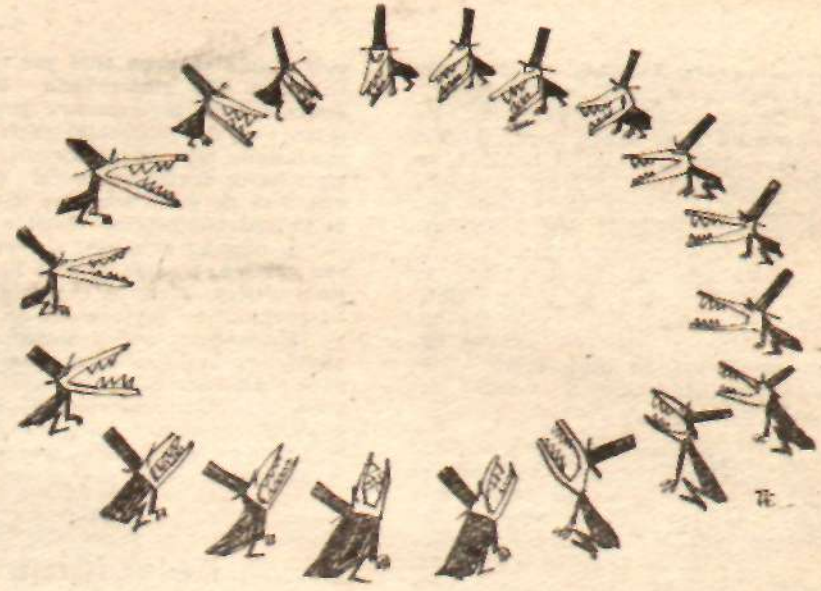
aa) Grev Kanunu'nun 17. maddesine dayanarak uygulanan 54. maddedeki ceza hükümleri, sadece, sendikalar aracılığıyla yapılan grevlerdeki usulsüzlükleri ve amaç taşımalarını cezalandırmaktadır. Bu açıdan, «toplu grev» eylemine, sendikalar aracılığıyla olmaksızın, işçilerin kendi aralarında anlaşmasıyla veya sendika niteliği taşımayan bir işçi munda, Grev Kanununun ceza hükmüleri bu eyleme uygulanamaz. Mademki kanun, grevin işçilerin anlaşmasıyla da yapılabileceğini kabul etmesine rağmen, sadece sendika grevlerini düzenlemiştir, emdedici, yasaklayıcı ve cezalandırıcı hükümleri de, sendikaların düzenlediği grevlere uygulanabilecek demektir.

Belirtilen noktalar açısından, toplu grevi cezalandıran bir kanun hükmünün bulunmadığı sonucuna varmaktayız. Kaldı ki, büyük ölçüde işçinin işbaşı yapmaması anlamına gelen «toplu grevi», açık bir faşist düzen kurulmadıkça asla önlenemez. Kişi, Anayasaya göre, nasıl «çalışma hakkına» sahipse, çalışmamak, çalıştığı işi istediği zaman bırakmak «hürriyetine» de sahip bulunmaktadır. Toplu grev, çok sayıda işçinin, anlaşarak, birlikte, çalışmama hürriyetlerinden yararlanmaları anlamına gelmektedir. Bu işçilerin cezalandırılmaları, zorla çalıştırılmaları, hürriyetlerinin sınırlandırılması anlamına gelir. Bu açıdan, «menfaat grevinin» Anayasaya kabul edilmiş bir hak olduğu, «politik-toplu grevin» ise bir hak olmayıp ve fakat hürriyet konusu teşkil ettiği kanaatindeyiz. Menfaat grevinin hak olup, diğer grev türlerinin ise hürriyet konusu olmasının doğurduğu sonuçlar ise, işçiyi işveren arasındaki iş sözleşmesi açısından etkisini göstermektedir. Gerçekten, menfaat grevi bir hak olduğu için, grev durumunda işveren işçinin sözleşmesini fesh edememektedir. Buna karşılık, diğer grev türleri hak konusu olmadığından, suç olmasalar da, işveren bu grevlere katılan işçilerin iş sözleşmelerini, tazminat vermaksızın feshedebilecektir. Fakat işçiler arasındaki sınıfsal dayanışma, bilinç ve greve katılan işçilerin çokluğu, işvereni bu imkanı kullanmaktan da alıkoyabilecektir.

Şu halde işçilerimiz, haklarını düzenleyen yasalara bir daha dikkat etmeli ve neden bunca yıldır, hakkındaki bunca yasanın kendinden yana olmadığını nedenine varmalıdır.

Siyasi iktidara yönelen eylemlerini gerçekleştirmeli, grevin sadece ücret artırmak amacı taşımadığını bilerek, sınıfsal eylem aracı genel grev hakkına sahip çıkmalıdır.

(*) Nitekim İtalyan Anayasa Mahkemesi, faşizm döneminden kalan ve grevi cezalandıran Ceza Kanunu hükümlerini, grevin hak olduğunu ve hiçbir türünün, hiçbir şekilde cezalandırılmayacağını belirterek iptal etmiştir.

KURTULUKTA DÜŞENİ YEMEK KANUNUDUR!

Geometrik aksiyomlar insanların çıkarlarını etkileseydi, bunlar bile çürütülmeye çalışılırdı diye ünlü bir söz vardır. Eski teoloji duyargılarının karşı çıktığı doğa tarihi teorileri, en kudurgan tepkileri üzerine çekmiştir ve hâlâ çekmektedir. Bu nedenle, günümüz toplumundaki ileri sınıfın aydınlanıp örgütlenmesine hizmet eden, bu sınıfa önündeki görevleri gösteren, ve günümüz sisteminin yerini (iktisadi gelişimden dolayı) yeni bir düzenin alacağını söyleyen marksçı öğreti kendi yaşama akışı içinde attığı her adım için mücadele vermek zorunda kalmıştır.

Hiç şüphesiz, bu durum, mülkiyetli sınıfların yetişen kuşağını aptallastırıp onu iç ve dış düşmanlara karşı «eğitmek» üzere resmi profesörlerce resmen öğretilmekte olan burjuva bilim ve felsefesi için de geçerlidir. Bu bilim marksizmin çürütülüp yok edildiğini söyleyerek ona kulak bile vermemektedir. Hem sosyalizmi reddetmeyi meslek edinmiş olan genç akademisyenler, hem de her türlü eskimiş «sistemin» gelenekini korumaya çalışan işi bitmiş yaşlılar aynı zevkle Marx'a saldırmaktadırlar. Marksizmin taşıdığı fikirlerin işçi sınıfı içinde yayılıp sınıfsal yerleşmesi, ister istemez, bu burjuva saldırılarının hızını ve şiddetini arttırmakta ve resmi bilimce «yok edildiği» her defasında marksizm daha güçlenmekte, pekişmekte ve dinçleşmektedir.

Gelgelelim, marksizm, işçi sınıfı mücadelesiyle ilgili öğretiler arasında ve özellikle proletarya içinde durumunu kısa zamanda güçlendirmiş değildir. Marksizm, varlığının ilk eli yılında (1840'lardan sonra) temelde kendisine düşman olan teorilere saldırarak uğraşmıştır. Kırkların başında, görüşleri felsefi idealizm olan genç hegelcilerle hesaplaşmıştır. Kırkların sonunda mücadele iktisadi öğreti alanında proudhonculuğa karşı bağlanmıştır. Elli yılları, fırtınalı 1848 yılında ortaya çıkan partilerin ve öğretilerin eleştirilerek bu mücadelenin tamamlanmasına tanık oldu. Altmışlarda mücadele genel teori alanından, doğrudan işçi mücadelesi alanına kaydı. Bakunincilik Enternasyonal'den tasfiye edildi. Yetmişlerin başında Almanya'da kısa bir süre için proudhoncu Mühlberger, yetmişlerin sonunda ise pozitivist Dühring sahneye çıktılar. Ama, her ikisinin de proletarya içindeki etkileri kesinlikle önemsiz kaldı. Marksizm işçi hareketindeki diğer ideolojilere karşı su götürmez bir zafer kazanmaktaydı.

Doksanlarda bu zafer büyük ölçüde tamamlanmıştı. Proudhoncu geleneklerin en uzun süre yer aldığı Latin ülkelerinde bile işçi partileri gerçekte program ve taktiklerini marksist temeller üzerine kuruyorlardı. İşçi hareketinin periyodik uluslararası kongreler biçiminde yenilenen enternasyonal örgütü hemen hiç mücadele etmeksizin daha başlangıcında marksist görüşü bütün yanlarıyla benimsemişti. Ne var ki, marksizm, kendisine düşman olan ve az çok birleşmiş öğretiler saf dışı bırakıldıktan sonra, bu öğretilerdeki eğilimler başka yollar a-ramağa başladılar. Mücadelenin biçim ve nedenleri değişti, ama mücadele devam etti. Ve marksizmin varlığının ikinci eli yılına (doksanlarda) marksizm içindeki marksizm düşmanı bir eğilime karşı mücadeleyle girildi.

Revizyonizm

Bir zamanların ortodoks marksisti Bernstein büyük güdültülerle ve Marx'ı değiştirmek, Marx'da revizyon yapmak şeklindeki güdümlü ifadelerle ortaya çıkıp bu eğilime, revizyonizme, kendi adını verdi. Ülkenin iktisadi geriliğine ve serflik kalıntılarının etkisiyle ağır basan köylü nüfusu bas-kınlığına bağlı olarak - marksizm dış

marksizmin en uzun süre yer tuttuğu Rusya'da bile gözlerimizin önünde, sessiz sedasız revizyonizme geçilmektedir. Sosyal - narodniklerimiz programlarında hem kırsal sorunlar (tüm toprakların devletleştirilmesi programı) hem de genel sorunlar için, kendi tarzında birleşik ve temelde marksizme, düşman olan eski sistemlerinin can çekişen, modası geçmiş kalıntıları yerine, Marx'da yapılan yeni «değişiklikler» koymaktadırlar.

Marksizm - öncesi sosyalizm yenilgiye uğramıştır. Artık kendi başgımsız alanında değil de, marksizmin genel alanında, revizyonizm halinde mücadeleye devam etmektedir. O halde şimdi revizyonizmin ideolojik muhtevasını inceleyelim.

Felsefi alanda

Felsefe dünyasında revizyonizm, burjuva profesörcül «bilimin» uyanmasıyla başladı. Profesörler «Kant'a geri» döndü yaptılar - revizyonizm de yeni - kantçılarla birlikte sürgün verdi. Profesörler, papazların felsefi materyalizme karşı binlerce defa kullandıkları yavan sözleri tekrarlamaya başladılar. revizyonistler, ise sınıktan bir göz yumma içinde, materyalizmin çok zaman önce «çürütülmüş» olduğunu (en son Handbuch'dan sonra, kelimesi kelimesine) geveleyip durdular. Profesörler Hegel'i bir «öldü köpek» sayarak idealizmi, hem de Hegel'in kinfedi bin defa daha ucuz, daha bayağı idealizmi, öğütleyerek, diyalektik kibirle omuz silkililer - revizyonistler de «mahir» (ve devrimci) diyalektiklerin yerine «basit» (ve durgun) «evrimi» koyarak o profesörlerin ardından bilimin felsefi bayağılaşma batağına sürüklendiler. Profesörler, hem idealist hem de «eleştirilebilir» sistemlerini egemen ortaçağ «felsefesine» (yani teolojiye) uydurarak maaşlarını aldılar - revizyonistler ise sadece günümüz devletiyle olan ilişkilerde değil, aynı zamanda ileri sınıfın partisiyle olan ilişkilerde bile dini bir «özel mesele» haline sokmaya çalışarak profesörlere yakınladılar.

Marx'da yapılan «değişikliklerin» sınıf terimleri bakımından ne anlama geldiğini belirtmeğe gerek yok: bu kendiliğinden bellidir. Burada şu noktayı belirtmekle yetineceğiz: uluslararası sosyal - demokrat hareketinde revizyonistlerin inanılmaz safsatalarını tutarlı diyalektik materyalizm açısından eleştiren tek marksist Plekhanov olmuştur. Bu noktayı şiddetle vurgulamak gerekiyor, çünkü Plekhanov'un taktik oportünizminin bir eleştirisi halinde kılık değiştirmiş bulunan eski ve gerici felsefi safsataya sığınmak üzere bugün oldukça yanlış girişimler yapılmaktadır.

Ekonomik alanda

Ekonomi politığı geçecek olursak, her şeyden önce şunu söylemeliyiz: revizyonistlerin bu alandaki «değişiklikleri» daha kapsamlı ve ayrıntılıdır; «iktisadi gelişimin yeni verileri» ile kamuoyu etki altında tutulmak istenmektedir. Denildi ki, küçük üretimin büyük üretim tarafından merkezleştirilip saf dışı edildiğine tarım alanında rastlanmamıştır, ticaret ve sanayi alanında ise bu, çok yavaş olmaktadır. Denildi ki, bunalımlar artık iyice seyrekleşmiş ve etkisizleşmiştir, kartel ve tröstler ise muhtemelen sermayenin bu bunalımları tamamen ortadan kaldırmasını sağlayacaktır. Denildi ki, kapitalizmin yönelmiş bulunduğu «çökme teorisi» sınıf antagonizmalarının yumuşama ve keskinliğini yitirme eğilimine bağlı olarak çürümüştür. Ve nihayet denildi ki, Marx'ın değer teorisini Böhm - Bawerk'e göre düzeltmek fena olmayacak.

Bu sorular üzerinde revizyonistlere karşı verilen mücadele, uluslararası

marksizmin teorik düşüncesinin canlılık kazanması bakımından Engels'in yirmi yıl önce Dühring'e yaptığı tartışmada olduğu kadar, yararlı sonuçlar verdi. Revizyonistlerin kamutlamaları gerçeklerin ve rakamların yardımıyla tahlil edildi. Ve görüldü ki, revizyonistler sistemli olarak, günümüz küçük üretiminin pembe renkli bir tablosunu yapmaktalar. Büyük üretimin küçük üretim üzerindeki teknik ve ticari üstünlüğü sadece sanayide değil, tarımda da inkar edilmez gerçeklerle ispatlandı. Ama, meta üretimi tarımda çok daha az gelişmiş olup günümüz istatistikçileri ve iktisatçıları, tarımın, dünya ekonomisindeki mübadele süreci içine yavaş yavaş gömüldüğünü gösteren özel tarım dallarını (hatta bazan işlemlerini) bulup çıkaracak kadar usta değiller. Küçük üretim; süreklice betereşen yiyecek kısıtlamasıyla, müzminleşmiş açlıkla, işgününün uzatılmasıyla, hayvan nitelik ve bakımının kötüleşmesiyle, kısacası, kapitalist manüfaktüre karşı kendisini sürdüren el zanaatları üretiminin en ilkel yöntemleriyle doğal ekonominin harabelerinde varlığını korumağa çalışmaktadır. Bilim ve teknolojiye her gelişme, kapitalist toplumda küçük üretimin temellerini kaçınılmaz olarak ve acımaksızın sarsmaktadır; çoğu kez karışık ve muğlak olan bu sürecin bu-

kiyle bazı kimseler ve ancak en dar kafalılar Marx'ın teorisini yenilemek gerektiğini çok kısa bir zaman için düşünebildiler. Gerçekler çok kısa zamanda revizyonistlere bunalımların geçmişe ait birşey olmadığını gösteriverdi: refahı bir bunalım izlemişti. Belli bunalımların biçimi, sırası ve görünümü değişmişti ama bunalımlar kapitalist sistemin kopmaz bir ögesi olarak kalmıştı. Kartel ve tröstler, üretim birleştirirken bir bakıma bile bile, sanayi anarşisini, proletaryanın varoluşa güvensizliğini, sermayenin baskısını arttırmışlar ve dolayısıyla sınıf antagonizmalarını eşit görmemiş derecede şiddetlendirmişlerdir. Kapitalizmin hem siyasi ve iktisadi krizler bakımından, hem de tüm kapitalist sistemin çöküşü bakımından, yıkılmağa yüz tuttuğu olgusu yeni dev tröstlerle özellikle, büyük ölçüde ve dosdoğru açığa çıkmıştır. Amerika'daki son mali bunalım ve Avrupa'nın her yanında işsizliğin korkunç derecede artmış olması pek çok belirtileriyle yaklaşan sanayi bunalımı hakkında başkaca bir şey söylememizi gerektir-miyor. Bütün bunlar revizyonistlerin yeni «teorilerini» herkesin, hattâ görünlükte bizzat kendilerinin unutmaması na yolaçmıştır. Ama, entellektüellerin bu dengesizliğin işçi sınıfına öğrettiği dersler asla unutulmamalıdır. Değer teorisine gelince, şu kada-

MARKSİZM Ve REVİZYONİZM

V. i. Lenin

Dünya sosyalist hareketinde, özellikle Dubček ve Garaudy'nin son çıkışlarıyla «revizyonizm» yeniden dışlarını göstermiş, burjuva basınının da hararetili desteği ve propagandasıyla bir tehlike haline gelmiştir. Dubček ve Garaudy'nin dümensuyunda «hürriyetçi sosyalizm», «güleriylü sosyalizm» safsatalarıyla revizyonizmi Türkiye sosyalist hareketine de musallat etme çabalarının yoğunlaştığı şu günlerde ilk, olarak Lenin'in tarihi perpektif içinde «Revizyonizm»i tahlil ve mahkum eden görüşlerini yayımlayarak sosyalistleri «revizyonizme karşı savaş» için gerekli temel bilgileri sunmayı görev sayıyoruz. Revizyonizme karşı savaşımız ilerideki sayılarda sürdürülecektir.

tün biçimlerini inceleyip, küçük üreticiye kapitalizmde kendi arazisini korumasının imkansızlığını, gene kapitalizmde köy çiftçiliğinin çaresizliğini ve köylünün proleter görüşünü benimsemekten başka çıkar yolu olmadığını göstermek sosyalist ekonomi politığın görevidir. Bu konuda revizyonistler kapitalist sistemi bir bütün halinde ele almayıp tek yanlı olarak seçtikleri olgulara dayanan suni genellemeler yapmakta bilimsel bakımdan suç işlemişlerdir. Siyasi bakımdan ise, köylüyü devrimci proletarya görüşünü benimsemeye teşvik edeceklerine, isteyerek veya istemeyerek, bir küçük mülk sahibinin davranışını (yani burjuvazinin tutumunu) benimsemeye çağırarak, yada teşvik ederek gene suç işlemişlerdir.

Kaçınılmaz bunalım

Revizyonizmin konumu bunalımlar teorisi ve çöküş teorisi bakımından büsbütün berbatır. Birkaç yıl süren sınıf yükseliş ve refahın et-

rini söylemek yeter ki, revizyonistlerin Böhm - Bawerk'vari en belirsiz imâ ve gözlemlerinden başka bir teoriye kesinlikle hiçbir katkıları olmamıştır ve dolayısıyla bilimsel düşüncenin gelişmesinde en ufak bir iz bile bırakmamışlardır.

Siyasi alanda

Siyasi alanda ise revizyonizm Marksizmin temelini, yani sınıf mücadelesi öğretisini revizyondan geçirmek için gerçekten de çaba harcamıştır. Siyasi özgürlük, demokrasi ve genel oy bize dendiğine göre, sınıf mücadelesiyle yer değiştirmiş ve işçilerin ülkesi olmadığı yolunda Komünist Manifestosu'nda yeralan önerme gerçek dışı kınmıştır. Çünkü, bunların diklerine bakılırsa, madem ki bir demokraside «çoğunluğun iradesi» egemendir, şu halde ne devlet sınıf egemenliği organı olarak görülmelidir, ne de gericiilere karşı ilericiler, sosyal - reform burjuvazisiyle ittifaklar reddedilmelidir.

Revizyonistlerin bu akıl yürütme-
lerinin, pek iyi dengelenmiş bir görüş-
ler sistemini, yani eski ve ünlü libe-
ral burjuva görüşler bileğini olu-
şturdukları tartışma götürmez. Libe-
raller, oy hakkının ve ülkede hükü-
mete katılabilme serbestliğinin bütün
yurttaşlar tarafından ayrıcasız olarak
paylaşıldığını ileri sürerek, her za-
man için burjuva parlamentarizminin
sınıfları ve sınıfsal bölünmeleri orta-
dan kaldırdığını söyleyip durmuşlar-
dır. Ondokuzuncu yüzyıl ikinci yarısı
Avrupalının bütün tarihi ve yirminci
yüzyıl başlarındaki Rusya'nın tüm ta-
rihiçesi bu gibi görüşlerin ne kadar
saçma olduğunu apaçık göstermekte-
dir. İktisadi ayırım, «demokratik» ka-
pitalizm özgürlüğü altında azalma-
mış, tersine artmış ve şiddetlenmiş-
tir. Parlamentarizm, en demokratik
burjuva cumhuriyetlerinin bile sınıf
baskısı organları olmaları şeklindeki
doğal karakterini ortadan kaldırma-
makta, tersine açığa çıkarmaktadır.
Önceki siyasi olaylara aktif olarak
katılan nüfustan daha kalabalık yı-
ğınların aydınlanıp, örgütlenmesine
yardım etmekle, parlamentarizm, bu-
nalım ve siyasi devrimleri önleyeme-
mekte, tersine, böyle devrimler sıra-
sında içsavaşı son derece şiddetlendir-
mektedir. 1871 baharında Paris'teki,
1905 kışında ise Rusya'daki olay-
lar bu şiddetlenmenin kaçınılmaz
şekilde hangi boyutlara ulaştığını
apaçık göstermiştir. Fransız
burjuvazisi bir an bile düşün-
meksizin tüm ulusun düşmanı olan ve
proleter hareketini ezmek için kendi
ülkesinin altını üstüne getirmiş bulu-
nan yabancı bir orduyla anlaşma
yapmıştı. Kitlelere karşı zor kullan-
mak için eskisinden daha keskin ka-
rarlar alınmasına yol açan, parlamen-
tarizmin ve burjuva demokrasisinin
zorunlu iç diyalektiğini anlamayan bir
kimse, bu parlamentoculuğun tabanı
üzerinde işçi sınıfı yığınlarının ben-
zer «kararlara» muzaffer olarak ka-
tılmasını gerçekten hazırlamak için
ilke tutarlığı içinde propaganda ve
ajitasyon görevini yerine getiremez.
Batı'da sosyal - reform liberalleriyle,
Rusya'da ise liberal reformistlerle
(Kadetlerle) kurulan ittifaklar, ant-
laşmalar ve blokların deneyleri gös-
termiştir ki, bu antlaşmalar kitlelerin
bilincini köreltmekten başka bir şey
yapmamakta, onların örnek dövuşçü-
lerini en az mücadeleci, en fazla kay-

pak ve güvenilmez elemanlara bağla-
yarak kitlelerin mücadelesinin gerçek
seemini arttırmayıp azaltmaktadır.
Revizyonist siyasi taktikleri geniş öl-
çüde, gerçekten ülke çapında uygula-
mış en büyük deney olan - Fransa'daki
millerandecilik, revizyonizmin bütün
dünya proletaryası tarafından hiçbir
zaman unutulmayacak pratik bir de-
ğerlendirmesini sağlamıştır.

Nihai amaç hiç mi?

Revizyonizmin iktisadi ve siyasi
eğilimlerinin doğal bir tamamlayıcısı
sosyalist hareketin nihai amacı karşı-
sında takındığı tavır olmuştur. «Hare-
ket herşeydir, nihai hedef ise hiç bir
şey». Bernstein'in bu kısa sözü reviz-
yonizmin özünü bir çok uzun anlatım-
dan daha iyi ifade ediyor. Tavrını
durumdan duruma belirlemek, kendini
günlük olaylara, ucuz politika değiş-
me ve dönüşlerine uyandırmak, prole-
taryanın başlıca çıkarlarını, tüm ka-

pitalist sistemin ve bütün kapitalist
evrimin temel özelliklerini unutmak,
proletaryanın başlıca çıkarlarını anlık
gerçek veya farazi avantajlar uğruna
feda etmek. İşte revizyonizmin politi-
kası budur. Ve bu politika besbelli ki,
sonsuz sayıda kılığa bürünebilir, her
az çok «yenisi» sorun, her az çok bek-
lenmedik ve görülmeyen olaylar sey-
ri, gelişimin temel çizgisinde çok kısa
bir dönem için oldukça önemsiz bir
değişiklik bile yapsa, revizyonizmin
şu veya şu çeşidi kaçınılmaz olarak
boy gösterecektir.

Günümüz toplumunda revizyoniz-
min kaçınılmazlığı kendi sınıf kökleri
ile belirlenmektedir. Revizyonizm u-
luslararası bir fenomendir. Azıcık bil-

gi sahibi düşünen bir sosyalist bile bi-
li ki, Almanya'da ortodokslarla berns-
teincular, Fransa'da guesdistler ile
jauresistler (ve şimdi de özellikle
broussistler), İngiltere'de Sosyal De-
mokrat Federasyon ile Bağimsız İşçi
Partisi, Belçika'da Brouckere ile Van-
dervelde, İtalya'da Entegralistler ile
reformistler, Rusya'da Bolşevikler ile
Menşevikler arasındaki ilişkiler, her
yerde, bütün bu saydığımız ülkelerin
şimdiki konumunda yer alan ulusal ko-
şulların ve tarihi faktörlerin çok bü-
yük farklılığına rağmen, öz bakımın-
dan benzerdir. Gerçekte, günümüz u-
luslararası sosyalist hareketindeki
bölünme bütün dünya ülkelerinde aynı
çizgi boyunca gelişmekte ve çeşitli
ülkelerdeki uyumsuz eğilimlerin bir
tek uluslararası sosyalist hareket i-
çinde mücadele ettikleri otuz yıl önce-
sine göre büyük bir ilerlemenin varlı-
ğını doğrulamaktadır. Ve Latin ülke-
lerinde «devrimci sendikalizm» halinde
biçimlenen «sol revizyonizm» de Mark-
sizmi «değiştirerek» kendisini ona uy-
durmağa çalışmaktadır: İtalya'da Lab-
riola ve Fransa'da Lagardelle yanlış
anlaşılan Marx'dan doğru anlaşılan
Marx'a sık sık başvurumaktadırlar.

Henüz oportünist revizyonizm ka-
dar gelişmiş olmayan bu revizyoniz-
min ideolojik muhtevasının tahliline
burada son veremeyiz; ama, bu reviz-
yonizm henüz uluslararası karaktere
ulaşmamıştır, herhangi bir ülkedeki
bir sosyalist partiyle büyük bir fiili
mücadele deneyinden henüz geçme-
miştir. Bu nedenle biz yukarıda an-
lattığımız öteki «sağ revizyonizm» ü-
zerine eğiliyoruz.

İdeolojik mücadele

Revizyonizmin kaçınılmazlığı ka-
pitalist toplumun neyinde yer almakta-
dır? Niçin ulusal özellik farklarından
ve kapitalist gelişim derecelerinden
bile daha önemlidir? Çünkü her kap-
talist ülkede proletaryanın yanı sıra
küçük burjuvazi ve küçük mülk sa-
hiplerinin oluşturduğu geniş bir taba-
ka yer alır. Kapitalizm küçük üretim-
den doğmuştur ve doğmaktadır. Şu

hakde, bir miktar yeni «orta tabaka»
kaçılmaz olarak yeniden ve yeniden
kapitalizm tarafından yaratılacaktır
(bisiklet, otomobil v.b. gibi büyük sa-
nayi ihtiyaçlarını karşılamak için
fabrika eklentileri, ev çalışmaları, kü-
çük atölyeler bütün ülkeye dağılmış
durumdadır). Bu yeni küçük üretici-
ler ister istemez gene proletarya saf-
larına sızılmaktadırlar. Küçük burjuva
dünya görüşünün geniş işçi partileri
safılarına tekrar tekrar sızması pek o-
lagandır. Dönemin değişip, proleter
devrimine sıra gelinceye kadar bunun
böyle olması ve hep böyle olacağı pek
doğal bir şeydir. Çünkü böyle bir dev-
rimin yapılması için nüfus çoğunlu-
ğunun «tamamen» proleterleşmesi ge-
rektiğini düşünmek önemli bir hata o-
lur. Şu anda sadece ideoloji alanında,
yani Marx'a getirilen değişiklikler üzeri-
ne tartışma planında karşılaştığımız
şeyleri, gene şı anda sadece işçi ha-
reketinin müferrit yanlış konularında
revizyonistlerle taktik farklılaşmalar
ve bu temel üzerindeki ihtilaflar şek-
linde pratiğe yansıyan şeylerle işçi si-
nıfı çok büyük ölçüde karşılaşacaktır,
bu karşılaşma proleter devriminin,
tüm tartışmalı konuları keskinleştir-
ceği, kitleleri çekip çevirmenin belir-
lenmesinde en ivedi önem taşıyan no-
talarındaki bütün farklılıkları ayarlaya-
cağı ve savaş kızgınlığında dostla
düşmanı ayırdederek, düşmana kesin
darbeler indirmek üzere işe yaramaz
dostları saf dışı bırakmayı gerekli kı-
lacığı zaman olacaktır.

Ondokuzuncu yüzyılın sonlarında
devrimci Marksizmin revizyonizme
karşı verdiği ideolojik mücadele, kü-
çük burjuvazinin tüm yalpalama ve
zaafılarına rağmen kesin zafere doğ-
ru yol almakta olan proletaryanın bü-
yük devrimci muharebelerinin prelü-
düden başka bir şey değildir.

Çev : Y. YALÇIN

(*) (Lenin'in notu): Bogda-
nov, Bazarov ve diğerlerinin yazdığı
Marksizmin Felsefesi Üzerine Ça-
lışmalar kitabına bakınız. Sözo-
nusu kitabı burada tartışmak yer-
siz olacak, ama, yeni - kantçı re-
vizyonistler ile özellikle bu «yeni»
neo humist ve neo berkleyci
revizyonistler hakkında söylediğim
her şeyi bir makale dizisinde yada
ayrı bir broşürde pek yakında is-
patlayacağımı burada söylüyorum.
(Bak: Lenin Bütün Eserleri, Cilt,
14. - Yayıncı) Yayıncının notları:

(1) Lenin, K. Marx'ın Kapital
Birinci Cildinin İkinci baskısına
yazdığı sonsözden alıntı yapıyor.
(Bak. K. Marx ve E. Engels Seçme
Eserler, Cilt I, Moskova, 1958 sf.
456).

(2) Böhm - Bawerk, E. - Avus-
turyalı bir burjuva iktisatçısı.

(3) «Devrimci sendikalizm» -
ondokuzuncu yüzyıl bitiminde bazı
Batı - Avrupa işçi hareketlerinde
ortaya çıkan yarı anarşist bir kü-
çük burjuva eğilimi.

Sendikalistler işçi sınıfının si-
yasi mücadeleye girmesinde hiç ge-
rek görmeyip, Parti'nin öncü ro-
lünü ve proletarya diktatörlüğünü
reddediyorlardı. Bunlar sendikala-
rın bir genel işçi grevi düzenleye-
rek, ihtilale gerek kalmaksızın ka-
pitalizmi yıkıp üretimin kontrolü-
nü devralabileceğine inanıyorlardı.

Çevirenin notu: 3 (16) Nisan
1908'den önce yazılmış olan bu ya-
zı ilk kez 1908'de Karl Marx 1819
- 1883 adlı simpoziumunda VI. İlyin
imzasıyla yayınlanmıştır. Okudu-
ğunuz çeviri yazının broşür halin-
de çıkan en son İngilizce basımın-
dan yapılmıştır. (Novosti Press,
Mosk. 1969).

Oğretmen Soruşturması II

Feyzullah Ertuğrul ve Ersin Kaya konuşuyor

İbrahim OSMANOĞLU

Feyzullah Ertuğrul
(TOS Eski Başkanı)

kendi ideolojisinin itici gücü değil, tamamen ekonomik nedenler rol oynamaktadır. Onun için, Türkiye'de objektif olarak var olan işçi sınıfından sübjektif olarak söz edilemez. Ve de bu nedenle Türkiye'de işçi sınıfı o kadar ciddiye alınmaz.

Bu görüş, öğretmen örgütçülüğünde de, işçi sınıfının ve onun eylemlerinin öneminin bilinip yayılmasına ket vurmaktadır. Ve hatta bugünkü tarihi durumda, işçi sınıfının öncülüğünü tanımaya yüz tutan devrimci Türkiye öğretmenlerini, küçük burjuva ideolojisinin kuyruğunda çakılı tutma manevralarının da dayanağı olabilmektedir.

Kimilerine göre de Türkiye'de işçiler, köylüler bir yana, memurlardan bile fazla kazanabiliyorlar. Onlara bakarak durumuna şükreden işçi sınıfından, devrimci eylem beklenemez.

Keza böyle bir görüşün de, hem öğretmen örgütçülüğünde ve hem de devrimci savaşın bütün öteki kesimlerinde, işçi sınıfının devrimci niteliğine güvenmesi beklenen bazı kimseleri, popülizme sürükleyebilmesi tehlikesi vardır. Onun için şu gerçeği ısrarla belirtmek gereklidir:

İşçi sınıfının tarihi öncülüğü, nü belirleyen tek etken hareket değildir. «Sınıf kavramı zenginlik veya yoksulluk kavramına indirgenemez. Bir proleter bir burjuvadan fazla kazanabilir fakat gene de bir patrona bağlı olduğundan ve hayatı güven altında ve bağımsız olmadığı için o, yine de bir proleterdir.

Maddi hayat şartlarını sadece kazanılan para değil, fakat sosyal görev (fonksiyon) meydana getirir.»(*)

Türkiye'de, üretim biçimini ileriye doğru değiştirme amacı gütmeyen bir devrim anlayışı geleneği vardır ve bu gelenek, iktidarın sınıfsal niteliğine dokunmayan stratejilerin «devrim stratejisi» kılıfında sunulup anlaşılmaya imkân verebilmektedir. Onun için, devrimci Türkiye öğretmenleri ve onların örgütleri bu konuda son derece uyanık olmak yükümlüdürler.

Öğretmen boykotu, tıpkı işçi sınıfının fabrika işgalleri ve grev hareketleri gibi genel devrimci savaşın bir parçasıdır. Onun için öğretmen boykotuyla işçi sınıfının eylemleri arasında bir kendidir (objektif) paralellik vardır. Önemli olan, öğretmenlerin, boykot gibi devrimci eylemlerde proletaryanın filii ve ideolojik öncülüğünü kabule hazır duruma getirilmeleri ve yasaların bütün olanakları kullanarak bu yönde ciddi olarak çalışılmasıdır.

Oyle sanırım ki ilk iki sorunuza böylece cevaplandırmış oluyorum.

3. Sorunuza gelince: Öğretmen boykotu ile, öğretmenler ve memurlar içinde, öğretmen, memur, işçi, köylü ve devrimci Gençlik örgütleri arasında belirgin dayanışma havası, bu dayanışmanın gereği ve öneminin anlaşılmasında etkili olmuştur. Boykot deneyi ile öğretmenlerin devrimci bilinci ve devrimci cesaretleri bilinmiştir. Çok önemli başka bir sonuç da, küçük tarım üreticisi köylülerin, öğretmen boykotundan esinlenerek, demokratik haklarını farketmiş olmalarıdır. Şimdi devrimci öğretmenlere ve onların örgütlerine düşen görev, bu haklarını kullanmalarında köylülerimize kılavuzluk yapmaktır.

4. Sorunuza da kısa cevabım şu: Türkiye öğretmenlerinin devrimci eylemlerinin ciddiyetini, öğretmen örgütçülüğünde «TEK SENDİKA» oluşumunun kendilerine verebileceği zararları farketmişlerdir. Onun için, egemen sınıflar ve onların siyasi temsilcileri, baskı ve şiddet tedbirlerinin yamsına, bundan böyle daha büyük bir ciddiyetle, devrimci öğretmen örgütlerini çaktırmadan yozlaştırmanın yollarına başvuracaklardır.

5. Sorunuza için de kısaca şunları diyebilirim: En önemlilerinden biri, öğretmen boykotunun kendi kurtuluşuna yarayan anlamının, emekçi Türkiye halkına yeteri kadar anlatılamamasıdır. İkincisi, boykot, genel devrimci savaşın dışında olamayacakları gerçeğini bütün Türkiye öğretmenlerinin kavramalarında önemli bir fırsat iken, bu fırsatın yeterince kullanılmamasıdır.

6. sorunuza gelince: «Devrim için eğitim» şüphesiz yalnız teorik olarak yapılacak değildir. Örneğin «boykot» yada «grev», devrim için eğitimin pratik yöntemleridir. Hatta bir sendikanın, devrimciliği bilinen bir üyesine karşı beslediği sempati yada antipatinin sonucu olarak beliren uygulamadaki durumlar bile, «devrim için» yada «karşı devrim için» eğitim niteliğindedir.

Devrim için teorik eğitimin de yolu kısaca şudur: Sendika genel merkezleri Türkiye'yi eğitim bölgelerine ayırmalı ve bu bölgelerden seçilip çağrılacak belirli sayıda öğretmenleri, önceden hazırlanacak «eğitim için eğitim programı» gereğince kurstan geçirmelidirler. Ayrıca, devrim için eğitim amacıyla, bir öğretmenler için, öbürü de halk için olmak üzere iki ayrı program yapılmalı, bu çerçevede programlar, kursu bitiren sendika eğitimcilerinin yönetiminde uygulanmalıdır.

Eğer TOS ve İLK-SEN bugüne kadar böyle bir eğitim uygulaması yapabilmiş olsalardı öğretmen boykotu amaçlarına yüzdeyüz ulaşacaktı. Bu durumda, sendika yöneticilerinin bölge seminerleri ile yetinmeleri, kişisel gezileri bir eğitim yöntemi sanmaya devam etmeleri ve sendika şubelerini, içinde devrim için eğitim yapılan birer okul durumuna getirmekte daha da gecikmeleri düşünülemez.

(*) Georges Politzer: Felsefenin Başlangıç İlkeleri s. 191.

Ersin Kaya
(İ.T.U.M.M.F.O.B.)

1. Öğretmen boykotunu yaratan nedenler, Türkiye'yi geri bıraktıran nedenlerin ve geri tutmaya çalışan güçlerin özel olarak öğretmenler ve eğitimimiz üzerinde yansayan görünümleridir.

Örneklenecek olursak:
a) 78.000 öğretmen ailesini ayda 550 lira ve daha az bir pa-

ERSİN KAYA
İTÜMMFÖB Başkanı

ÜRETİM ARAÇLARI: İnsanın çalışmasına konu olan iş nesneleriyle iş araçlarının toplamına üretim araçları denir.

İş nesneleri; bir üretim çalışması boyunca değişikliğe uğrayan maddi nesnelerdir. Örneğin bir marangoz için tahta bir iş nesnesidir. Bir çiftçi için toprak, bir tekstil fabrikası için pamuk, birer iş nesnesidir.

İş araçları; üretim çalışması boyunca değişikliğe uğramayan, özellikle iş nesnelerini değişikliğe uğratmak için kullanılan araçlardır. Örneğin marangozun testeresi, keşeri, rendesi birer iş aracıdır. Çiftçinin toprağı işlemekte kullandığı sapan veya traktör ile panuğu ipik veya kumaş yapan fabrika birer iş aracıdır.

İşte bu iş nesneleri ile iş araçlarının toplamına birden üretim araçları denir. Bir toplumda üretim araçlarının mülkiyeti önemlidir ve sınıf farklarının doğması bu mülkiyetten ötürüdür. Kapitalizmde burjuvalar, üretim araçlarının mülkiyetini ellerinde tutmaktadırlar.

ÜRETİM GÜÇLERİ: Üretimi sağlayan bütün güçlerdir. Üretim araçlarıyla birlikte üretim yapan insan ve insanın tecrübesiyle bilgisinin toplamına üretim güçleri denir.

İnsan edindiği bilgi ve tecrübeyle birlikte iş araçlarını kullanarak, yani iş nes-

nelerini iş araçlarıyla işleyip değiştirerek üretim yapmaktadır. İşte bir üretim için gerekli olan bu güçlerin toplamına üretim güçleri denir.

Üretim güçleri geliştiği ölçüde insanın doğaya üstünlüğü ve onu kendi amaçlarına kullanması ilerliyor demektir.

Üretim güçlerinin geliştiricisi ise üretim ilişkileridir (üretim sürecindeki insanlar arası ilişkilerin bütünü). Ne var ki, üretim ilişkileri üretim güçlerinin gelişmesini ancak bir noktaya kadar iletir ve o noktadan sonra üretim güçlerinin gelişmesini engellemeye başlar. Üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki bu çelişme toplumu yeni bir üretim biçimine doğru götürür.

Öğretmenlerin devrimci eylemleri bakımından ileri bir adım teşkil eden son öğretmen boykotunun değerlendirilmesi ve öğretmenlerin devrimci mücadeledeki yerinin tesbit edilmesi amacıyla düzenlediğimiz ankete geçen hafta TÖS Genel Başkanı FAKİR BAYKURT ve İlk Sen Genel Başkanı KENAN KELES'in verdikleri cevapları yayınlamıştık.

Bu hafta da TÖS Eski Genel Başkanı FEYZULLAH ERTUGRUL ile gençlik adına İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık ve Mühendislik Fakültesi Öğrenci Birliği Başkanı ERSİN KAYA'nın cevaplarını sunuyoruz.

Sorular şunlardır:

1. Öğretmen boykotunu yaratan nedenlere kısaca dokunduktan sonra, bu eylemin sosyo - ekonomik açıdan tarihi bir gelişimi olup olmadığını açıklar mısınız?

2. Sınıfsal niteliği ile öğretmen boykotunu, Türkiye'deki devrimci eylemin bir halkası olarak nasıl değerlendirirsiniz? Bu eylem işçi sınıfının eylemleriyle bir paralellik göstermekte midir?

FEYZULLAH ERTUGRUL
— TÖS Eski Başkanı —

ra ile geçindirmeye zorlayan, Amerika'nın vesayetindeki güdük biçimsel demokrasimiz,

b) «Ben, hırsızlığı hak; düşmanı dost belletmem» diyen namuslu öğretmeni kıyım kıyım kıyan işbirlikçi siyasal iktidar,

c) İdealizm safsatasını bilim diye yutturmaya çalışan emperyalist kültürün yayılma aracı, ülke gerçeklerinden kopuk, üretime yönelmemiş eğitim sistemi,

d) Tüketim artıklarını yarıdım, ajanlarını barış gönüllüsü etiketiyle eğitimimize süren Amerika...

Öğretmen boykotu Türkiye ölçülerine göre çok sayıda insanın katıldığı bir eylem olmuştur. Olay geniş kitlelerde yankılanmış ve kamuoyunda öğretmenlerin direnişlerinde hakk oldukları düşüncesi ağırlık kazanmıştır.

Boykot öncesinde duragan olarak gözlenen küçük bürokrasinin ilk toplu harekete girişidir bu. Üstelik eylem doğruya siyasal iktidara karşı oluşu yönünden ayrı bir önem kazanmaktadır.

Besleme milliyetçi kuruluşlarının tabandan kopukluğu, boykotta katılan Milliyetçi Öğretmenler Sendikası üyelerinin varlığıyla ispatlanmıştır.

Boykot sırasında büyük ölçüde olmasa da, sosyalist gençlik - öğretmen tabanı yakınlaşması gerçekleşmiştir.

Söz konusu nitelikleri ile öğretmen boykotu Türkiye için sosyo - ekonomik açıdan önemli bir gelişmedir.

2. 1960 sonrasında Türkiye'de devrimci eylemler öncelikle yüksek öğrenim gençliğinde kitlelere yayıldı. Grevler, fabrika ve toprak işgalleri işçi - köylü ittifakına adım adım yaklaşılma ortamlarını sağlamakta. Öğretmen boykotuyla tarım ve sanayi proleterleri ve yarı - proleterleri, küçük ve orta köylüler dışında ilk kez küçük burjuvazinin bürokrasi tabakasının bir kesimi de devrimci eylemlere katıldı. İşçi sınıfına kırsal alanlar dışından gelen olumlu bir sestir bu.

Boykot esnasında belirlenen, eğitimde anti - emperyalizmi dile getiren sloganlar; memur-

lar için grev hakkını ve ileri ekonomik olanaklar düzeyine erişmeyi öngören demokratik istekler, eylemin, işçi sınıfının eylemleriyle paralellik göstermektedir.

İşçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel hegemonyasında kurulacak devrimci demokratik halk iktidarı, öğretmenlerin dileklerini de çözüme ulaştıracak tek iktidardır.

Türkiye proletaryasının stratejik hedefine varmasında, öğretmenlerin sınıfsal çıkarları gereği üstlenmeleri zorunlu olan görevleri vardır ve bu görevlerin başcası işçi sınıfı müttefikleri arasında bulunmaktadır.

3) Boykotun öğretmen, memur ve öğrenciler üzerinde yaptığı etkilerin doğru yorumu, adı geçen kitlelere uygulanacak bilimsel anketler sonucu elde edilebilir elbette. Bunun dışında söylenecek sözler, dar gözlemle dayanarak öznel yargıları ifade etmekten öte gidemez.

Genellikle memur, öğretmen ve öğrenci kitlelerinde, eylemin ekonomizmin batığına saplandığını savunmak, sanırım yanlış olmayacaktır. Egemen sınıflar basınının ilerici kesimini izleyenler ile TRT'yi haber verme olanığına sahip olduğu süre içinde dinleyebilenler, boykotun amaçları hakkında tam olarak bilgi edinebildiler. Halkımızın büyük çoğunluğu, direniş öğretmenlerin maaşlarının azlığına bağladı. Eyleme katılan öğretmenlerin epeyce de salt ekonomik ilişkilerinin çözümlenmesi dileğindeydiler. Boykotun anti - emperyalist ve halk demokrasisine yönelik taleplerine çoğunluk - sahip çıkarılmadı. Kamuoyunda eylemin kazanabileceği devrimci boyutlar eksik kaldı.

Dört günlük sürede halk arasında, öğrenci ve öğretmen kesiminde tartışmalar açıldı. TÖS ile İLK.SEN'in tutumunu savunular, daha çok düşünerek, daha çok okuyarak düşünce düzeylerini ilerlettiler. Devrimci birikim olumlu yönde gelişti. Öğrenciler ve öğretmenler arasındaki militanlar kazanıldı. Kitlelere olabildiğince propaganda yapıldı. Birlikte eyleme girmenin doğruluğu gözler önüne serildi. Bunlar da eylemin yadsınamayacak kazanlarıdır.

4) Siyasal iktidar, öğretmen boykotu ile önemli bir darbe yemiştir.

Milli eğitim bakanının yarı ö. gütlü, yarı tehditli, ama ardında korkunun yatdığı belli olan demec ve radyo konuşmaları, TRT'de boykotla ilgili haberlerin yasaklanması, kimi köylerde egemen sınıfların emrindeki imamlar aracılığıyla halkın öğretmenlere karşı kızdırılması, yapılmamış dersleri ders ücretlerini ödeme karşılığında yapılması göstererek boykotta katılma oranını sözlümona düşürme çabaları, egemen sınıflar iktidarının fena halde sıkıştığını belgelemektedir. Ayrıca, bakanlığın eylemci öğretmenlerle ilgili işlemlerini yargıların durdurması, savcıların taksipsizlik kararları vermeleri, işbirlikçileri çileden çıkard.

5) Boykot öncesinde «neler yapılmıştır» sorusunun karşılığı - nı tam olarak bilmediğimden, genel olarak «neler yapılmalıdır» sorusunu yanıtlıyacağım.

İkinci TÖS ve İLK.SEN üyelerine Türkiye'de memur ve işçi sendikaları, dünyadaki en ileri sendikal haklar ve bunların ülkemizdeki sendikal haklarla karşılaştırılmaları, devrimci açıdan sendikal mücadele ve ülkemizde devrimci açıdan sendikal mücadelenin hedefleri konularında bilgiler verilmeli, tartışmaların tabana yayılması sağlanmalıdır.

Sosyalist öğretmenlerin, arkadaşlarına, işçi sınıfı ideolojisini propaganda etmeleri, işçi köylü ittifakında öğretmenin yerini belirtmeleri, teorik bütünlük bakımından mutlaka gereklidir.

Eylem sonunda her il ve ilçe deki TÖS ve İLK.SEN örgütleri yörelerindeki eylem oluşumunu devrimci açıdan eleştiri - özeleştirisi ile değerlendirmelidir.

İşin pratik yönüne gelince... Uygulamada karşılaşılan eksiklikleri en iyi değerlendirecek olanlar, proletarya ideolojisini benimsemiş öğretmenlerdir.

6) Öğretmeni devrimci kavga - nın içine sokmak gerekliliği a - çiktır. Ama militan kadrolar yetiştirmenin salt eğitimle sağlanabileceğini düşünmek, teorik - pratik diyalektik bütünselliği - ni bir yana bırakmaktır. Militan kadrolar teorisi - eylem - teori çizgisinde genişleyecektir.

Öğretmen sendikalarında teorik eğitim kanımca birbirine öz - de bağli iki ayrı açıdan geliştirilebilir. Birincisi, eğitim sisteminin idealist niteliği, yani doğadan, maddeden öğrenmek yerine soyut kavramlardan giderek eğitime eğilimi, diyalektik yön - temle eleştirilir. Yerine doğrusu konuşmaya çalışılır. İkincisi, emperyalizmin yurdumuzda bulun - masının Türkiye'ye kaybettir - diklerinden girerek, emperyaliz - min ne olduğu, nasıl atılabilece - ği, işçi sınıfı ideolojisinin propa - gandası doğrultusunda izleyen bir «devrim için eğitim» pro - gramı, seminer, tartışma, konfe - ranş, bildiri, broşürlerle çok sa - yıda öğretmeni içine alacak bi - çimde yürütülür.

Teorik çalışmalarından, sürekli eylemlerde yararlanma yoluna gidilir. Eylemlerin kazandırdıkları teori ışığında değerlendirilir.

GELECEK HAFTA

İşçi Bekir Belovaçıklı ve Asistan Mehmetcan Köksal

Boğaz Köprüsü Cinayeti

● Sayın İstanbul Valisi Vefa Poyraz, milletimizin henüz kutlamaya hak kazanmadığı «Kurban Bayramı» münasebetiyle Bayram gazetesinde yayımlanan bir mesajında İstanbul halkına bir «müjde» vermekte ve aslında bir cinayet olan «Boğaz Köprüsü» projesinin gerçekleşme safhasına girmesi karşısında duyduğu «iftihar, gurur ve sevinç» İstanbul halkını da «ortak» etmeye kalkmaktadır. Oysa ben, gerçek bir İstanbullu sıfatıyla, bundan sadece üzüntü ve de utanç duyuyorum. Halkımızın büyük çoğunluğunun en koyu bir sefaletin pençesinde inim inim inlediği, Atatürk devrimlerinin hergün boğazlandığı ve bu devrimler uğrunda yitice hayatlarını feda eden, şehit olan gençlerimizin kanlarının daha kurumadığı bir ülkede, bir avuç kansız milyonların ve emperyalistlerin çıkarlarına hizmet etmekten başka bir faydası olmadığı ve tam tersine ekonomimize büyük zararları dokunacağı en yetkili uzmanlar tarafından ayrıntılı bir şekilde ortaya konulmuş olan bu projeyi alkışlamak benim ve benim gibi düşünen milyonların harcı değildir. Yegâne tesellimiz, daha doğrusu kesin inancımız, bu yeteneksiz iktidarın ve bu bozuk düzenin bir an önce değişmesi ve emekçi halkımızın kurtuluşu sağlanmadıkça Boğaz Köprüsü projesinin gerçekleşmemesidir.

ŞİAR YALÇIN
(Koyulhisar C. Savcısı)

Hınıs'ta Şeyh ve Ağa Zulmü!

● 20.nci asrda sözde Sosyal hak ve adaleti kabul etmiş demokrasi Türkiye'mizde hâlâ bazı yobaz, zorba ve rıya - karların ellerinde mazlûm zavalı vatandaşlar inim inim inle - mekte malları canları tehlikelerde ve yağma olmakta, buna gerek zabıta ve gerekse mahkemeler seyirci kaldığı mevcut dosyaları doğruluğu meydana çıkar.

Hıms İlçe merkezine bir saat mesafede eski ismiyle Kurdu köyü tabir edilen köyde zavalı 70 yaşlarında Abdullah adında - ki bir şahıs her nasılsa şeyhlere karşı bir hatada bulunduğu - dan ötürü şeyhlere verilen emir üzerine meşeliği kökünden kestirilmiş ve hadisenin önlenmesi ve yapılan zulüm ve zara - rın tesbiti için mahkemeye baş vurma üzerine mahalline giden hakim huzurunda gerek koru sahibi ve gerekse dava takipçisi hakarete uğrayarak ölüm tehdidiyle karşılamaların - dan hiç bir işlem yapılmadan geri döndürmüş ve kalan tek tük ağaçta kökünden kestirilmiştir.

Bu misal, şeyhlerin maharetleri...

Bir de cüzam mikrobi olan ağaların marifetlerinden bir misal verelim. İlçenin meşhur Ali Ağalar ailesi İlçenin Peyik, Yelviz, Harami, Söğütü, Kızınusa köyleri ile İlçenin Bahçe Mahallesinde meskun bulunmakta ayrıca Tekman'da da kol - ları mevcuttur.

Bu aile, eski padişahlık devrindeki gibi, kızdıkları adama, on kişi, yirmi kişi toplanarak, çarşı içinde, polislerin göz - önünde sopa ile döver, kafası gözünü kırar hastanelik yapar, ne polis ne jandarma ve ne de savcısı ses çıkaramadığı gibi, kimse de korkusundan aleyhleri - şahitlik yapamaz. Gençleri onun bunun karısına kızına tasallut eder, tevkif edilmezler. Seçim zamanlarında aday olurlar ve ailenin «bize oy vermi - yenlerin anasını avradını» diyerek milletvekili ve ençümen azası seçilirler.

Yazın dağdaki eşkiya ve hırsızları çalıştırır, kışın evle - rinde özel yaptıkları yerlerde saklar ve beslerler; istemedik - leri kimselerin mallarını çaldırır, koyunlarını kestirirler. Ken - dilerine yaramayan hakim ve memurlara türlü türlü iftira ve tertipler yaparak ya kazadan naklettirirler veya pencerelerine silah sıkır, önünü keser, namuslu memurları kaçırmaya mecbur ederler bunu bilen memurlar da, bu ağalardan gelen - lerin bütün arzularını yerine getirmeye ve teveccühlerini ka - zanamaya ve kaçakçılıklarına ve hırsızlıklarına göz yummaya mecburdurlar.

Hareketlerin hepsini yazmaya imkan olmayan bu kişiler - den kurtarılmamız için ilgililerince kanun ve kuvvetlerin faa - liyete geçmesine sayın meclusunun aracı ve tavassutlarını esirgememesini vatanın selameti ve ulusun rahatı bakımından ıstırtmam eder, işlerinizde başarılar dilerim.

ALİ TORAMAN
(Hıms Ulusu'ndan)

ANTIN NOTU: Kendi mektubunuzda da belirttiğiniz gibi, kanun ve devlet kuvvetleri, ekonomik güce ve dola - yısıyla siyasal güce sahip bu sömürücülerin ve zalimlerin kontrolündedir. Onlardan yardım beklemeniz nafiledir. Kurtuluşunuzun tek yolu, çevrenize bu sömürü ve zulüm mekanizmasını anlatarak, bu mekanizmayı kırarak olan devrimci DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'nın kurul - ması için bütün ezilen ve sömürülenleri örgütlendirip mü - cadeleye sokmaktır. Eğer devrimci örgütleri kurulsaydı, onların saflarında mücadeleye katılmaktı.

Kıbrıs'ta emperyalizm ve yerli işbirlikçileri devrimcilere saldırıyor

ANT'nin daha önceki sayılarında, üzerinde önemle durulması gereken Kıbrıs sorununa çeşitli yorumlar getirmiştik. Son günlerde aktif sayfalar kadar ulanan Mirage uçakları meselesi; Ortadoğu'da Amerikan silah endüstrisinin pazar kaybetmesine yol açacak bir sorunu, Fransa'nın Avrupa'da Amerika olmak için giriştiği çabaları su yüzüne çıkarmıştır. Türk basını ise bu sorunu Ege denizinde kuvvetler dengesi olarak görmekte öteye pek gidememektedir. Daha önceleri büyük tirajlı yayın organları bile, Yunan adalarındaki hava alanlarını, sadece Türk güvenliği açısından kamu oyuna sunmuşlardır. Bugün Mirage uçaklarından sonra Yunanistan'ın yeni gemiler ismarlamış olması da ancak bu yönüyle irdelenmektedir. Kıbrıs adasında bile Mirage uçakları için para toplama kampanyası, Enosis çılgınları süregiderken meseleyi sadece güvenlik açısından görmenin yanlışlığı ortadadır. Kıbrıs ki, dünya savaşları döneminde beri emperyalizmin Ortadoğu'da başka köprübaşlarından biridir.

Pompidou'nun Amerika'ya gittiği bir dönemde, Yunanli gerici subayların adadaki yasaklanmış tedhişçi cepheyi destekledikleri bir dönemde, Nato yüzünden herhangibir anda savaşa girebileceğimize, bombalar altında yok olabileceğimize bir dönemde; sadece kuvvet dengesi isteriz, barışı çözüm yolları bulunmalıdır gibi nutuklar artık yetersiz olmaktan çıkmış, yanlışlığı bile kanıtlanmıştır.

İftiralar karşısında gençlerin çağrıları

Kıbrıs Türktür, Türk kalacaktır diye bağırıp, adadaki Türk savaşı kardeşlerimize, kendi çıkarlarına ters düşmüş için gerek İngiliz, gerekse Amerikan (C.M.C. kurumu) tarafından komünist damgası yapılandırılmasına, bu üç - beş kişinin hareketi gibi damgalamalara bile ses çıkarmayan çevreler, Kıbrıs'lı genç devrimcilerin çağrısına kulak vermek zorundadırlar.

Yıllardır gerek silahla, gerek mitingle gerek kalemle, yani, kanla başla, kanla dişle bir savaş vermekte olan Kıbrıs'lı genç devrimci arkadaşlarımız günden güne bakiki düşmanımı ve savaş yöntemlerini doğru bir çizgiye oturtmakta ve bilinçlenmektedirler.

Kıbrıs Orta-Doğu'nun kopmaz parçasıdır

Ortadoğu sorununun kopmaz bir parçası olan Türkiye - Kıbrıs devrimci dayanışmasına; İstanbul Kıbrıs Türk Talebe Cemiyeti ve Kıbrıs Türk Ulusal Öğrenci Federasyonu aracılığıyla genç Kıbrıs'lı devrimci arkadaşlarımızın şu bildirisini duyurmakta yarar görüyoruz:

Asırlardan beri Kıbrıs Türk toplumu sömürülmüş, ezilmiş ve horlanmıştır. Bu gün hâlâ Anglo - Amerikan emperyalizminin patronluğu altında yerli (Türk - Rum) işbirlikçilerin pençesinde inim inim inlemektedir toplumumuz.

Bu gidişe dur demenin ve toplumumuzun acılarına son vermenin zamanı gelmiştir artık. Kıbrıs Türk Yüksek Öğrenim Gençliği olarak son zamanlarda toplumumuzda artan patlamalara eğilmek ve çilekeş halkımıza, kim tarafından, niçin ve nasıl ezildiğini anlatmak gerek.

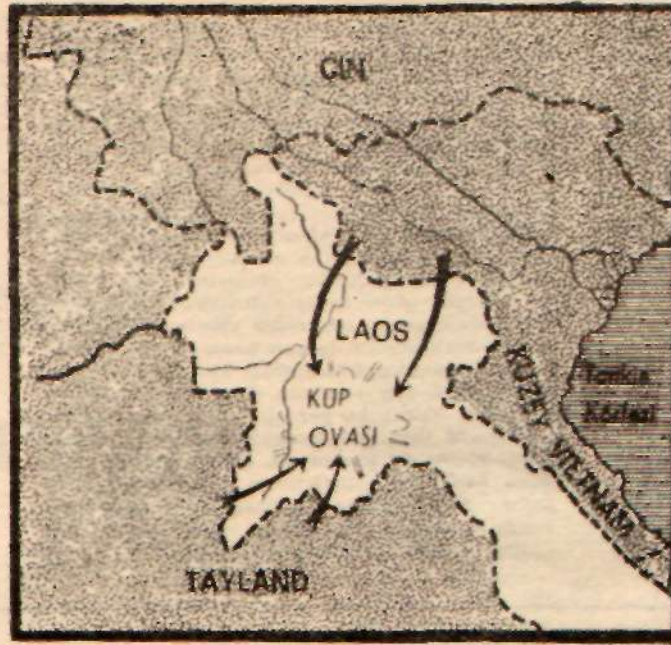
Yıllardan beri toplumumuzun başına çöreklenen ve toplumumuzu emperyalizme peskeş çeken - sözdüm ona-yöneticiler, toplumundan yana yer alan herkese sakdırmakta, iftira etmekte; her olayda patronlarının bôl ve yönet metodunu uygulamakta; bu da yetmeyince, faşist metodlarla aydın ve namuslu kimseleri sindirmeye çalışmaktadırlar.

Emperyalistler ve uçakları bilmelidir ki!

Ea son olarak Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki bir görüntüsü olan C.M.C. Kıbrıs Madenleri Şirketi ile, Lefke'nin Türk halkı arasındaki çelişkide yöneticiler açıkça C.M.C.'nin yanında yer alması; ve 7 ŞUBAT 1970'de, halkımıza tezgahlanan oyunları ve çevrilen dolapları anlatmaya giden devrimci 10 arkadaşımızı tutuklanmış, sorguya çekmiş ve öğretmen olan ikisine işten elçektirmişlerdir.

Toplumumuzu yönetmek iddiasında olanlar şunu bilsinler ki, devrimcileri faşist metodlarıyla asla susturamayacaklar, başlayan devrimci kavgayı asla durduramayacaklardır. Kıbrıs Türk Yüksek Öğrenim Gençliği olarak devrimci kardeşlerimize yapılan bu aşağılık saldırıları LANETLERİZ.

Şu da şöyle biline ki; Devrimci kavgaya ve Devrimcilerle yapılacak her türlü saldırıya, gerekirse kanımız, casamız pahasına da olsa cevap vereceğiz.

LAOS'TA KÜPLER OVASI HAREKATI
— Devrimciler emperyalizmin bir kalesini yıkıyor —

Laos'ta devrimcilerin büyük başarısı

Uzak Doğu'da emperyalizme yeni bir darbe!

GEÇTİĞİMİZ haftanın en önemli olayı muhakkak ki, Kuzey Vietnam askerlerinin, Laos'ta Jars (Küpler) Ovasındaki «Lama Lima» Üssü'nü ele geçirmeleridir.

Bilindiği gibi Jars Ovası yıllardır Laos'taki işbirlikçiler ve emperyalistler ile Vietnam devrimcileri arasındaki bir anlaşmazlık konusudur. Ve Ovanın ele geçirilmesi hiç şüphesiz devrimciler açısından büyük bir başarıdır.

Laos ve Kuzey Vietnam'ın tarihi ilişkileri, Küpler Ovası'nın önemini yeterince verecektir. Gerçekten Laos ile Vietnam arasındaki ilişkileri kısaca anlatmak çok güçtür. Bu bölge yıllardır emperyalistlere ve onun yerli usaklarına karşı verilen yoğun bir mücadeleyi yaşamaktadır ve bu mücadele daha durmadığından ilişkilerdeki çok yanlışlık sürüp gitmektedir.

Laos ve Vietnam'ın yereldiği bu bölgenin tümüne eskiden «Fransız Hindî . Çinî» denirdi. Bölge Fransızların hakimiyeti altındaydı. Ama Kuzey Vietnamlıların kahramanca savaşları Fransa'yı dize getirdi. 1946'da Vietnam Cumhuriyeti kuruldu. Fransa bu Cumhuriyeti tanımak zorunda kaldı. Vietnam Cumhuriyeti'nin daha iyi denetlemek için, Kambocya ve Laos ile birlikte bir Hindî - Çinî Federasyonu kurdu. Gerçekten bu federasyon hiç işlemedi.

Bu bölgedeki kutuplaşmaları yaratan anlama ise 1954'de Cenevre'de imzalandı. Bu anlaşma ile Vietnam, Kuzey ve Güney olmak üzere ikiye ayrılıyor. Laos ise tarafsız devlet statüsüne sokuluyordu. Bu anlaşmadan sonra Laos'ta monarşik bir hükümet kuruluyordu.

Fransızların bu bölgedeki yenilgisinden sonra Amerika bu

bölgeyi ele geçirmek istemiş ve bu yolda bir yığın entrika çevirmişti. Ama halkların bağımsızlık savaşları burada da kendini göstermiş, bir müddet sonra devrimci Pathet Lao birlikleri büyümüş ve bölgede bağımsızlığını ilan etmiştir. 1955 Kasımından sonra ülke fiili olarak ikiye bölünmüş ve Kuzey kesime Pathet Lao kuvvetleri hakim olmuştur.

1957 yılında Pathet Lao kuvvetleri ile sağcılar arasında bir koalisyon hükümeti kurulmuşsa da, bu, daha yoğun karışıklıklara yol açmıştır. Hükümetler sürekli olarak istifa etmiş, kuvvetli askeri liderler darbe yapmak istemişler, fakat bütün bu karışıklık devrimci Pathet Lao birliklerinin işine yaramıştır. Mart 1961'de bu birlikler sağcı hükümet kuvvetlerini geri çekilmeye zorlamış ve Küpler Ovası'na hakim olmuşlardır. 1961 Haziran'ından sonra Laos'da üç grup be-

Asya, Afrika, Latin Amerika ve Ortadoğu halklarının mücadeleleri hızlandıkça emperyalistler, sömürü ve nüfuzlarını sürdürmek için yeni yollar aramaya girişmektedirler. Tekelci kapitalizm bugün dünyanın her yanında kısırlanmakta ve bu çembere alınıp, emperyalizmin temsilcilerini daha dikkatli planlar bulmaya sevk etmektedir.

Amerikan resmi çevrelerinin son günlerde artan gezilerini bu açıdan yorumlamalıyız. Nixon iktidara geçmez, Vietnam yenilgisinin ışığında bir seri diplomatik ilişkiler girişmiştir. Rockefeller Latin Amerika'ya gitmiştir, Spiro Agnew Hindî - Çin'de ve Pasifik'te geziler yapmıştır, Senatör Jakop Javits Ortadoğu'ya gelmiş, çeşitli yerlerde temaslarda bulunmuştur. ABD Dış - İşleri Bakanı William Rogers ise Afrika'da gezisini yeni bitirmiştir. Bu tür geziler muhakkak ki devam edecektir. Örneğin rum asilî başkan yardımcısı Agnew, yakınlarında Yunanistan'a bir gezi yapacaktır.

Afrika, ABD'nin son yıllarda çok ihmal ettiği bir kıta olmuştur. Kongo olayla-

ırmeye başlamıştır. Sağcı ve anti - komünistler ülkenin güneyine, merkeziler Küpler Ovası'na, Pathet Lao birlikleri de ülkenin kuzeyine hakim olmuşlardır.

Fakat emperyalistler ülke halklarına aman vermemek amacıyla yeni bir Cenevre Anlaşması yaptırarak Laos'a asker yağmanın yollarını bulmuşlardır. Amerika'nın Laos'a asker yığmasıyla birlikte ülkedeki gerginlik daha da artmış, kutuplaşmalar keskinleşmiş ve sıcak savaşa girilmiştir. Pathet Lao birlikleri Kuzey Vietnam'ın değerli yardımları sayesinde sürekli olarak yeni başarılar kazanmıştır. Öte yandan Kuzey Vietnam birliklerinin Vietnam'daki Amerikan askerlerine karşı giriştiği bütün hareketler Laos kanahıyla, özellikle Küpler Ovası yoluyla gerçekleşmiştir.

Pathet Lao birlikleri uzun yıllardır Küpler Ovası'nı kontrolleri altında tutmaktadırlar. Fakat geçen yaz, Vietnamlılar karşısında tutunamayın Amerikalılar, ileri bir karakol olarak gündükleri Küpler Ovasına saldırıda bulunmuşlar ve Ovası Pathet Lao birliklerinin elinden almışlardır. Ama emperyalistlerin bu başarısı uzun sürmemiş ve geçen hafta kahraman Pathet Lao kuvvetleri ovası tekrar ellerine geçirmişler. Ovası savunmakta görevli olan paralı

A.B.D. Dışişleri Bakanı Rogers, Afrika'da neler tezgahlıyor?

DIŞ YORUM

FDHKC'nin
bir yıllık
savaş bilançosu

21 ŞUBAT 1970 Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi'nin birinci kuruluş yıldönümüdür. Cephe'nin kuruluş yıldönümü dolayısıyla yayınladığı bildiride, bir yıllık eylem hakkında şu bilgi verilmektedir: «Cephe, siyonizme karşı 205 harekatta bulunmuş, diğer örgütlerle birlikte 18 hareket düzenlemiştir. Toplamı olarak 12 şehit, 29 yaralı, 7 esir vermiştir. Düşmana verdirilen kayıp ise 82 ölü, 4'ü subay olmak üzere 68 yaralıdır. Bu hareketlerde; 28 ağır makineli tüfek, 8 top, 15 tank, 3 uçak, 6 oto. bis, 23 cip, 28 zirhlî araç, 32 nakliye aracı, 50 askeri baraka, 11 kontrol kulesi, 3 baraj, 5 askeri kamp, 5 su motoru, 8 kibutz, 5 barikat, 5 binar, 4 fabrika, 3 müessese, 2 depo ve birçok cephanelik imha edilmiştir.»

Kral Hüseyin
Boyun eğdi

ÜRDÜN Kralı Hüseyin ile Ürdün'de faaliyet gösteren çeşitli gerilla örgütleri arasında anlaşmazlık, Kral Hüseyin'in geri çekilmesiyle son bulmuştur. Bilindiği gibi Hüseyin'in çeşitli örgütler hakkında aldığı sınırlayıcı tedbirler, Arap gerillaları ile Ürdün kuvvetleri arasında çatışmalara yol açmıştır.

Filistin kurtuluş örgütleri'nin direnişi karşısında, Kral Hüseyin gerilemiş ve şehirlerinde ateş açılmaması ile ilgili şartın dışında direniş örgütlerinin bütün isteklerini kabul etmek zorunda kalmıştır. Kurtuluş örgütleri genel olarak Filistin fedailerinin hareket serbestliğinin garantisi altına alınması, «halk kitlesinin devrimden uzaklaştırılmayı ve Ortadoğu buhranına siyasi bir çözümü zorla kabul ettirmeyi amaç edinen» kampanyanın durdurulması, çeşitli örgütler arasında birliği sağlama yolundaki girişimlerin sabote edilmemesi gibi istekleri savunmaktadırlar. Güzel tutulan anlaşmaların bu tür maddeleri içerdiği sınırlanmıştır.

Araplar Nixon'u
Tehdit
ediyorlar

İSRAİL Hükümeti Nixon'dan 24 adet Phantom marka ve 80 adet de Skyhawks marka uçaklar istemiştir. Bu isteğe Nixon ay sonuna kadar cevap vermek zorundadır. İsrail'iler bu isteği Libya'nın Fransa'dan aldığı 110 Mirage uçakından dolayı ortaya çıkan dengesizliği gidermek gibi bir gerekçeyle dayandırmaktadırlar. Öte yandan Araplar da, uçaklar verildiği takdirde petrol şirketlerine hücum etme, petrol şirketlerinin faaliyetlerini sabote etme gibi tehditlerle Nixon hükümetini zor durumda bırakmışlardır.

Arapların her geçen gün biraz daha silah sahibi olmaları karşısında panjere kapılan İsrail'in isteğine Nixon'un vereceği cevap çok büyük bir önem kazanmaktadır.

kasını açıklamak fırsatını rından sonra ABD var gücüyle Vietnam'a ağırlık vermek zorunda kalmış ve politik ağırlığını tümüyle Asya'ya kaydırmıştır. ABD şimdi bu politikasını yanlışlığını görmüş ve tedbir almak istemektedir. Örneğin ABD yalnız Laos'a yılda 52 milyon dolar yardım yaparken, bütün Afrika ülkelerine 154 milyon dolar yardım yapmaktadır.

Vietnam'da esash bir darbe yitken ABD'nin, yeni alanlar yaratmak ve özellikle Ortadoğu meselesinde Afrika ülkelerinin çok kesin bir şekilde Arapları desteklemeleri ve her türlü yardımı hazır olduklarını ilan etmeleri üzerine yeni bir denge ortamı oluşturmak amacıyla Dışişleri Bakanı'nı Afrika'ya yollaması kaçınılmaz olmuştur.

Rogers şimdiye kadar Afrika'ya giden ilk ABD Dışişleri Bakanı'dır. 16 gün içinde Afrika'da on ülkeyi (Fas, Tunus, Zambiya, Nijerya, Kongo, Kinsasa, Kamerun, Lagos, Gana, Liberya, Habesistan) gezmiş ve çeşitli temaslarda bulunmuştur. Bakan, ABD'nin Ortadoğu'daki emperyalist girişimlerinden dolayı Fas ve Tunus'ta çok soğuk karşılanmıştır. Tunus'ta 2000 öğrenci Amerikan aleyhtarı gösteriler yapmıştır. Lagos'ta kimse kendine yüz vermemiştir. Nijerya gazeteleri ise Rogers'in gezisi sırasında genel olarak ABD emperyalizmine, özel olarak da Rogers'in kendisine saldırarak, «Go Home» diye yazmışlardır.

William Rogers, Habesistan'da biraz ilgi görünce, Nixon Hükümetinin 4'ü polit-

bulmuştur. Rogers, ABD'nin görüşlerini şöyle sıralamıştır: 1. Özellikle Güney Afrika - Rodezya ve Mozambik - Angola arasındaki ırk ayrımları ortadan kalkmalıdır. 2. Bütün Afrika ülkeleri politik bağımsızlıklarını korumalıdır. 3. Afrika ülkelerinin ekonomik gelişmelerine katkıda bulunmak ABD için bir görevdir. 4. Afrika büyük devletlerin çıkarlarına sahne olmamalıdır.

Vietnam vahşeti gözler önünde iken, ABD'de zenciler köpek muamelesi görür iken, ABD'nin İsrail'e uçak satımı ve gerektiğinde bağımsız ülkelere saldırmasını en ilimli devletadamları bile kınarken, Rogers'in Amerika'nın yeni politikasını anlatması doğal olarak çok güç olmuştur.

Öte yandan Rogers Adisa-

baba'da Habesistan'ı ziyaret etmekte olan revizyonist Yugoslavya Devlet Başkanı Mareşal Tito ile uzun bir süre konuşmuş ve iki devletadamları, Afrika devletlerinin büyük askeri bloklarını ve güvenlik anlaşmalarının dışında kalmaları üzerinde anlaşmaya varmışlardır. ABD, belki de Yugoslavya Devlet Başkanı kendisinin düşlediği bir bağımsızlar dünyasının lider adayı görmektedir.

Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri şimdi ilk gizleyerek, yeni anlaşmalarla yeni sömürü alanları yaratma planları çok uzun sürmeyecektir. Dün Vietnam'da, bugün Laos'ta, yarın Ortadoğu'da halklar emperyalizmi her geçen gün biraz daha sarsarak ve emperyalizmin çöküşünü biraz daha hızlandıracaktırlar.

askerler çekilmek zorunda kalmışlardır.

Küpler Ovası stratejik bakımdan büyük bir önem taşımaktadır. Üstelik bu Ovada kurulu olan «Luna Lima» üssü Amerikanların en fazla bel bağladıkları bir üstür. Bu Ovanın kazanılmasına Kuzey Vietnam'ın ve Pathet Lao birliklerinin zaferi olarak bakılmaktadır. Emperyalist Amerika bu yeniliğe mukabele edebilir. Nitekim Amerikan hava kuvvetleri Küpler Ovası'nı bombalamaya başlamıştır. Ama Amerika bu müdahalelerde daha fazla ıleri gidemeyecektir. Çünkü Amerika'nın yeni bir atılımı Nixon doktrini ile çelişmektedir. Amerika yeni bir Laos çukuruna batmaya hiç niyetli görünmemektedir. Amerika'nın yeni müdahalelere girememesi ise, Laos halkının zaferi olacaktır.

Şu anda Laos Başbakanı Savanna Fuma'ya bağlı paralı askerler büyük bir panik içindedir. Ünlü komutan General Gıap'ın stratejisi gerçekleşmiş ve Kuzey Vietnam'ı Güney Vietnam'a bağlayan geçiş yolu üzerindeki bu önemli Ovanın e'e geçirilmesi emperyalistleri ve onun usaklarını çok sarsmıştır. Emperyalistler yeni yeni taktikler deneseler de zafer mutlaka Laos ve Vietnam halklarının olacaktır.

Küba'ya giden Amerikalı gençler konuşuyor

GEÇENLERDE çok sayıda bir öğrenci kümesi ABD'den Küba'ya gitmiş ve bu olay görüldüğü bir şekilde dünya basınında yansımıştır. Bilindiği gibi Küba 1970 yılında şeker kamışı üretimi için insatılmaz bir hedef saptamış ve bu hedefine varmak amacıyla var gücüyle çalışmaya girişmiştir. İşte böyle bir ortamda bir grup Amerikalı genç, «Küba'daki devrimcilerle dayanışma içinde olduklarını göstermek, Küba'nın devrimcilerin şeker kamışı kesmelerine yardım etmek ve 'Yankee' emperyalizmini protesto etmek için» Küba'ya gitmişlerdir. Emperyalist ülkelerdeki ilerici güçlerin bu tür eylemlere girişimleri, ezilen ulus halkları açısından muhakkak ki çok sevindirici olaylardır. Küba'ya giden gençlerle Kanada'dan Saint John şehrinde konuşma yapan arkadaşımız MEKİN GÖNENÇ şöyle yazmaktadır:

«İskele üzerinde, direğinin tepesinde Küba bayrağı dalgalanan Luis Arcos Bernes adlı gemiyi beklemekte olan gençlerin hepsi de Amerikalı. Kız, erkek karışık. Sayıları beş yüzün üzerinde. Bu kış kayamet gününde Amerikanın dörtbir köşesinde kılıp gelmişler buralara. Küba'ya gidip şeker kamışı keserler. Emperyalistleri Küba toprakları üzerinde dize getirmiş olan devrimci yoldaşlarının eserlerine bilekleri ile katkıda bulunacaklar.

«Gençlerin bağlı bulundukları örgütün adı, Venceremos Tugayı. Bu 500 gönüllü, örgüte başvuran 2500 kişi arasından seçilmiş. Kanada'ya kadar olan tüm masrafları bizzat örgüt tarafından karşılanmakta. Yol parasını ve Küba'daki masraflarını ise Küba Hükümeti karşılayacak.

KÜBA'DA ŞEKERKAMIŞI HASADI — Yüzlerce Amerikan genci de yardımı ediyor —

Bu 500 gönüllü Küba'ya giderken, tam 212 kişi de görevleri yapmış olarak Luis Arcos Bernes ile Küba'dan dönmektedir.

«Gerek gitmekte olan ve gerekse Küba'dan dönen gençlerin canlarını en çok sıkın konu, gazete ve televizyon muhabirlerinin kendilerine yönelttikleri çeşitli yavan sorular. Emperyalist basın burada bile boş durmuyor. Gençlerin bu eylemini geniş halk topluluklarına geri çekti aykırı yansıtabilmek için elinden geleni yapmaktadır. Gazeteciler ve gençler arasında şu tür konuşmalar oluyordu:

«Küba bakımlı ve konforlu muydu? Size iyi yiyecek verildi mi? 22 Yaşındaki genç cevap veriyordu: 'Bizler Küba'ya üretmeye gittik, yoksa tüketmeye değil. Bir devrimciye yoneltilebilecek en yersiz bir soru zannedirim konfor hakkında olmalı.'

«Örgütünüzü dışarıdan maddeten destekleyen herhangi bir devlet var mı? Grup yöneticisi cevap veriyor: 'Her insanın mutlaka satın alabileceğini düşünmek, insanlığına karşı en büyük saygısızlık. Bizleri besleyen kaynakları soruyorsunuz. Tek kaynağımız sosyalizme ve Devrim'e inanmış olmamız.'

'Sizlerin kendi ülkenizde yardıma muhtaç yer ve kişileri boş verip, başka bir ülkenin üretimine koşmanız bir nevi kendi kendinizle çelmeye düşmek sayılmaz mı?' Bir genç cevap veriyor: 'Üretim kaynaklarımız halkın elinde değil de belli çevrelerde toplanmış toplumlarda halk yardımlaşması kendi kendini aldatmaktan başka bir şey değildir. Yardımlaşmanın ve bölge kalkınmasının ürünlerini bölge halkı yerine kapitalist çevreler toplayacaktır. Bu gibi eylemler mevcut düzenin ömrünü uzatmaya yarar. Bizler ise mevcut düzeni değiştirmek istediğimizi söylüyoruz.'

«Ve tabii ki gençlerin bu cevaplarını emperyalist basın basmadı, yalnızca onların Küba'da sız bulamadıklarından söz etti.

«O gün 14 numaralı iskeleden iki ayrı grup, iki ayrı yöne doğru hareket etti. Biri otobüslerle Amerika'ya, diğeri ise Küba'ya. Gruplar birbirlerine veda edip ayrılırken, daha doğrusu nöbetlerini devredereklerken, sol yumruklarını havaya kaldırarak, gür sesleriyle birbirlerini selamlıyorlardı. Yaşamın Devrimi! Yaşamın Chel! Yaşamın Venceremos Tugayı!..»

Vietnamlı kardeşleri gibi yillardır emperyalizme karşı savasın Laos'lular zafere yaklaşıyor

«Arjantin Sorunu temelde
Politiktir. Sömürge olmamak
için bir tek yolumuz var
İKTİDARI HALKA VERMEK»
PERON
«Her eylemimiz emperyalizme
karşı bir savaş çığı ve
insanlığın en büyük düşmanı
Amerika Birleşik Devletlerine
karşı halkların birliğine bir
çağrıdır.»
CHE GUEVARA
«Ortak kurtuluş için kavga
hepiniz katılmak zorundayız. Bu
işte temiz eller olamaz
masumlar olamaz seyirciler
olamaz. Hepimizin elleri
toprağımızın çamurunda ve
beyinlerimizin boşluğunda
kirlenmiştir. Seyirci kalan ya
bir alçaktır ya da bir hain.»
FANON

Latin Amerika Sinemasında Devrimci Kavga

Altan YALÇIN

Düşünce'eri

«Anlatım ve ideoloji gömlek
değiştirir gibi değiştirilemez.
nitel bir sıçramadır. Ancak de-
ğişik üretim biçimlerinin bir a-
rada devam ettiği süreçte dönu-
şümler 24 saatte yapılamaz. Ba-
ka bir deyimle, Sosyalist bir
topluma varma süreci politik ik-
tidarın ele geçirilmesinden son-
raki dönüşüm süreci 24 saatte
sona eremez. Hele hele sömürge,
çilik döneminde boğulmuş insa-
nın anlatım alışkanlıklarını ve
duygularını değiştirmek daha da
güçtür. Devrimci bir önefili
bekleyen ilk çaba, yığınların kül-
türüne yönelmektir. Bu yığınla-
rın büyük bir kısmı yaşamakta
güçlük çeker. Kurtuluş bir öl-
ke devrimci bir çizgiyi sürdürü-
yorsa, yeni bir dil yeni insana
özgü yeni anlatım araçlarını bu-
lacak olanlar da bu yeni dünya-
da eğitilen kuşaklar olacaktır.
Yeni sömürgeciliğin egemenliği
altında büyümüş biri olarak ben,
Lauro des los Hornos'u çevirir-
ken ancak kendini değiştirebil-
diğim ölçüde ideolojik bir derin-
liğe varabildiğimi gördüm. Yok-
sa egemen güçlerin öğrettikleri
modellere göre bir eser yarat-
mak tehlikesiyle karşılaşabilir-
dim.»

«Bu güç olanı hiç kuşkusuz
kendini aşarak kişisel bir anla-
tım ulaşılabilmektedir. Bu da hü-
kümet kararnameleleri ile sağla-
namaz. Fide'in olsun başka her-
hangi bir devrimcinin olsun bü-
tün isteklerine rağmen insanlar
komutlarla değişmiyorlar. Dev-
rim iktidarı ele geçirdiğinde bi-
le değişik kültür biçimleri bir
süre bir arada yaşayacaklar. Kü-
ba sinemasında olduğu gibi kül-
türel etkiler, yeni biçimler geli-
şinceye, yeni bir kültür yaratı-
lıncaya kadar sürüp gidecek. He-
le bir ülkede çok güçlü bir ulu-
sal kültür yoksa (çünkü geri bi-
rakılmış ülkelerde burjuva kül-
türü de ulusal değildir) yabancı-
nın oraya ithal ettiği bir kültür-
dür. Örneğin Arjantin sineması
yabancı bir kültürün garip özel-
likleri ile karışmıştır. Bizi sö-
mürge haline getiren getirmez
Avrupa ülkeleri ideolojilerini de
ülkemize soktular. Yabancı ül-
kelerin merkezlerinde eğitim
gören burjuvalarımız, yurtlarına
ulusal adı verilen gerçekte ise
avrupalı burjuva ve kapitalist o-
lan örneklerle döndüler. Fran-
sada bir ressam ya da bir yönet-
men, yaratıcı işine girdiği zaman
bir fransız gibi anlatı kendini.
Sanatı fransızdır. Burjuva olsun
olmasın sorun orada değil, ama
yabancıyı getirdiği bağlı bir
kültüre sahip olan, bağun bir
ülkede, sanatçının çabası iki yön-
lü olmak zorundadır. Yabancı
kültür tarafından yabancılaştırıl-
mış anlatımı yenmek ve yeni ul-
usal hareket noktalarının te-
mellerini bulmak.»

«Ayrıca kökten değişimi iste-
yen avrupalı bir yönetmen gibi
üçüncü dünya ülkelerinin yönet-
menleri de burjuva anlatımın-
dan kurtulmak burjuva estetiği-
nin tavriyalarından kurtulmak zo-
rundadırlar (Kısaca güzel'e kar-
şılık çirkinin sınırlarına kadar
girmek zorundadırlar.) Estetik a-

landa bir anti estetiği temellen-
dirmek zorundayız. Çirkin sözün-
den burjuva estetiğinin kavram-
larına göre güzel sayılmayacak
olan kastediyorum.»

Film yapmaya İteleyen nedenler

«La hora de los Hornos, Oc-
tavio Betino ile benim ulusal
kurtuluş sorunu üzerine olan i-
deolojimizi ve düşüncelerimizi
daha açık kılma ihtiyacından
doğmuştur. 1965 yılı sonlarında
geleneksel solun bunalımı içinde
bulduk kendimizi, militan bir ay-
dın için bazı zorunluluklar orta-
ya çıkıyordu: Arjantin gerçeği-
ni çok iyi bilmek ve kitlelerin
içinde kurtuluş hareketine kabıl-
mak ama somut işler ve eser-
lerle. Aydın halk ikiliğini birbi-
rine kaynaştırarak ortadan kal-
dırmak ve aşmak. Halk hareke-

tiyle temelde hiçbir ilişkisi bu-
lunmayan, gerçek bir iktidar
arzusundan uzak, küçük burjuva
eylemsiz, marksist diye adlandı-
rılan reformist eski soldan bağ-
ları koparmış olarak umutsuz
bir arayış içindeydi.»

«Kendi kendini tanımlamaya,
örgütlenmeye çalışan Devrimci
Latin Amerika solunun kültürel
çalışmalarında, kurtuluş müca-
delesinde aydın'ın katkısını tar-
tıtmaya yöneldik. Bu bir bakı-
ma ideolojik araştırmamızın
film olarak dışa vuruluşu olan
kişisel gerekliliğin diğer taraf-
tan kitle hareketleri ile ilişkiler
kurma ve kurtuluş mücadelesine
somut biçimde katkıda bulun-
ma gerekliliğinin bir sonucuy-
du. Kısaca Aydın ile 'kültür a-
lanında çalışanlarla' devrimci
militanlar arasındaki ayrılığı, i-
kiliği yok etme birbirine kay-
naştırma demektir.»

«Ekonomik yapı olarak belge-
sel, endüstriyel, reklam filmleri

LA HORA DE LOS HORNOS — ALEVLER SAATI — Devrimci kavgaların filmi —

için yapımı kurduk. Bunun iki
yararı vardı. İlk kendimiz ya-
pıncı durumuna giriyorduk. i-
kinci olarak ileride tasarladığı-
mız çalışmalar için gerekli tek-
niği ediniyorduk. Arjantin'de bir
film ekibi 20 kişiden az de-
ğildir. Bı yüzden her birimizin
birkaç görevi yapabilecek yete-
nekte olmamız gerekiyordu. Ben
Getino ve birkaç arkadaş ekibi
meydana getirdik: Getino ses

alma, konu, yapı, kurgu ben
kurgu çekim yapı ve gibi iş-
lerle uğraştık.»

«İdeolojik siyasi bir film
yapmak gereğini duyuyorduk.
Güç bir soruydu bu. Çünkü önü-
mizde bu tür çalışmalardan hiç-
bir örnek yoktu, varsa da biz
tanımıyorduk. Böylece bir de-
neme sineması, tanıtıcı sinema,
ideolojik-siyasi inceleme sine-
ması bir düşünce sineması yan-

YAYINEVİ YÖNETİCİLERİ KONUŞUYOR

Payel Yayınevi

Payel Yayınevi Sahibi Ahmet Öz-
türk, yayınevini 1966 baharında kur-
muş. Önceleri bir kitabevi çalışırken,
daha sonra kitap yayıncılığına girişmiş.
Yayın politikasını şöyle açıklıyor:

— Amacımız, Türk okurlarına ya-
rarlı gördüğümüz eserleri yayınlamak-
tır, diyebiliriz kısaca... Yayın politika-
mız, kitaplarımızdan bellidir, samyo-
rum. Yönlümüz, dünyanın gittiği yöne,

yani sosyalist eserlere dönuştür. Sosyalist yada Türk oku-
runun bu yönde bilinç kazanmasına yararlı olabilecek her
çeşit kitabı yayınlıyoruz.

●● Telif eserler yada çeviri eserler yayınlamak gibi bir
ayrım yapıyor musunuz?

— Sadece çeviri eserler değil şüphesiz. Amacımıza uy-
gun telif eserler de bulduğumuz zaman yayınlatabiliriz.

●● Mutlaka okunması gerekli eserleriniz nelerdir?

— Yayınlarımızın tümünü amacımıza uygun yönde çı-
kardığımızı sanıyoruz. Bu nedenle hepsi kesinlikle izlenmeli-
dir, diyebiliriz. Zaten kitaplarımız arasında Lenin (3), Pieha-
nov (2), Guevara (2), Marx, Engels, Mao, Lukacs v.b. yazar-
ların eserleri var. Yada Yeni Çin (2), Halk Demokrasileri,
Sovyetler Birliği hakkında yazılmış eserlerle Ho Şi Minh ve
Che Guevara'nın hayatlarını veren biyografi kitapları var.
Bunların hangileri kesinlikle izlenmemelidir diye biz size so-
ralım.

●● Yayında karşılaştığınız başlıca güçlükler nelerdir?

— Zorlukların en başında kitaplarımızın toplatılması ge-
liyor. Şu ansa maddi bakımdan çok daha güçlü olabileceksen
- bu nedenle - zorluklar içerisindeyiz. Öyle ki, beşinci kita-
bımız toplatıldığı zaman toplam olarak 15 kitabımız vardı.
Yani bu, üç kitabımızdan biri toplatılıyor, demektir. Düşünün
şimdi bundan doğan zararları. Ayrıca toplatmaların fazla ol-
ması nedeniyle yeni kitaplarımızı çekmeyen, bizimle alışve-
rişini kesen kitapçıların fazla olduğunu da hesaba katıyoruz.
Sonuç ne olur bu durumda? Fakat biz gene de dayanıyoruz.

●● Bu güçlükleri nasıl dayanabiliyorsunuz?

— Her işimizi kendimiz yaparak. Paketlemeyen düzelt-
meye, eser seçmenden nakliyyeye kadar bütün işler bir kişi-
nin üzerindedir. Dayanmamızın başlıca nedeni bu olsa gerek.

●● Yayınevleri arasında alan bölüşümünü gerekli görü-
yor musunuz?

— Alan bölüşümü yayınevi yöneticilerinin dünya görüşü-
ne göre zaten kendiliğinden oluyor. Her yayınevi kendince
doğru bulduğu yönde kitap çıkartıyor. Bu bakımdan alan böl-
üşümünü yayınevleri kendi aralarında anlaşarak gerçekle-
ştiremezler. Kendi görüşleri ve piyasa koşulları bunu belirli-
yor her şeyden önce. Fakat dağıtım sorununu çözmek
için anlaşmak mümkün. Çünkü dağıtım sorunu şu anda he-
pimizin içinde bulunduğu en önemli sorunlardan biridir, sa-
mıyorum. Bunun gerçekleştirilmesi için de birkaç yayınevini
bu işe öncülük etmesi gerekir. Hepimizin anlaşabileceği
belli maddeler etrafında bu konuda neden birleşilmesin?

Ser Yayınevi

Ser Yayınevi yönetmeni Bekir
Harputlu 1940 doğumudur 1969 yılı-
nda da bir grup arkadaşıyla birlikte
Ser Yayınevi'ni kurmuştur. Yayınevini
ilk kitabı Leon Troçki'nin «Ekim Ders-
lerinin toplatılması üzerine tutuklan-
mış ve hakim karşısına çıkmadan 4,5
ay tutuklu kalmıştır.

●● Yayınlarınızda size yardımcı o-
lan kadronun yapısını ve yayın amacı-

mızı açıklar mısınız?

— Ser yayınlarını birlikte yürüttüğümüz kadro, Türki-
ye'de son on yıllık devrimci mücadelede yer alan genç kuşak
devrimcilerinden meydana gelmiştir. Bu kadro belli bir dünya
görüşü etrafında birleşmiştir. Türkiye'de nihai hedefi sosya-
lizm olan anti - emperyalist kavgada izleyecekleri yolda ke-
sin kararlara sahiptir. Ser yayınları marksist - leninist öğre-
tinin esaslarını içeren eserleri, sosyalizmin ve komünizmin öğ-
renilmesine kaynak olabilecek eserleri, dünyadaki sosyalist ha-
rekeller içerisinde yoğunlaşmış, daha öz bir deyimle savaşan
kişilerin eserlerini yayınlamayı amaçlamıştır. Yayınevimizin
amacının diğer bir yanı ise, yayın yoluyla elde edeceğimiz
maddi birikimi Türkiye'deki sosyalist hareketin gelişmesinde
kullanmaktır.

●● Yayında amacınıza ulaşma yolunda izlediğiniz çizgi-
yi örneklerle açıklar mısınız?

— İlk yayıncımız bildiğiniz gibi Troçki'nin Ekim dersle-
riydi. Bunu yayımlarken dünya sosyalist hareketinde hata-
larıyla birlikte yer alan bir lideri ve Ekim devrimi liderleri
arasındaki çatışmayı kendi anlatımından sunmayı amaçla-
dık. Bulgar savaşçısı Dimitroff'un «Fazısme Karşı Birleşik
Cephesini yayımlarken gündümüzde tartışma konusu olan
birleşik cephe (ittifaklar politikası) meselesine açıkık getir-
meyi düşündük. Mao Tse-Tung'un «Halk Savaşının Temel
Taktikleri» kitabıyla örgütlenme, ajitasyon, eğitim ve gerilla-
da politik eylem konularına eğildik. İbarolla'nın «Marksist
Acıdan Ekonomik Politika» kitabı ile Lenin'in «Kültür İhtilali
Üzerine» kitaplarıyla da ekonomi politik ve proleter kültür
konularının açılmasına yardımcılık etmeye çalıştık.

●● Karşılaştığınız zorluklar nelerdir?

— Yayıncı olarak yetersizlikleri ispat edilmiş bir takım
birlikçilerle karşı karşıyayız. Her yeni kitabımızda Sahir
Erman ve Sulhi Dönmezer gibi birlikçilerin raporları aleyhte
delil olarak önümüze sürülmekte. Bu tip birlikçilerin rapor-
larına dayanarak alınan toplatma kararları, davalar, hapse
girmeler karşılaştığımız olağan zorluklar. Biz devrimci ola-
rak yayın konusunda ve diğer eylemlerimizde yürekli karşı
durmak kararındayız. Yayıncı arkadaşlar ne kadar çok dava-
dan beraat ederse yayın hayatı o kadar güç kazanacaktır.

●● Bu yıl hangi kitapları yayınlamak istiyorsunuz?

— Önümüzdeki aylarda Mao'nun seçme eserlerinin böl-
tününü 15 kitaplık bir dizi halinde yayınlama kararındayız.

Nehru'nun kızı Indra
Gandhi'ye mektupları

Sosyal Devrimler Ulusal Savaşlar

Bugün ülkesinde devrimci girişimlerde bulunan Hint Başbakanı Indra Gandhi, ilk eğitimini, ulusal kurtuluş mücadelesi sırasında hapse düşen babasının dünya tarihi üzerine devrimci bir gözle yazdığı bu mektuplardan almıştır. O yıllarda gözüpek bir sosyalist olan Nehru, bu mektuplarında, sosyalizmin doğuşunu, marksizmi, Rus ve Çin devrimci mücadelelerini, emperyalizmin dünya halklarına alçakça oyunlarını, kapitalizmin bunahımlarını, faşizmin ortaya çıkışını ve ulusal kurtuluş savaşlarını, sosyal devrimleri çocukların dahi anlayabileceği kadar açık bir dille anlatmaktadır. Mehmet Emin Bozarslan'ın akıcı bir türkçe ile «arapçadan çevirdiği bu tarihi mektuplar, beş renkli nefis offset baskılı bir kapak içinde 392 sayfa 15 Lira'dır.

ANT'ın Diğer Belgesel Kitapları

- OSMANLILARIN YARI SÖMÜRGE OLUŞU, Tevfik Çavdar, 7,5 lira
 - GİZLİ BELGELERLE BARİŞ GÖNÜLLÜLERİ, Müslim Özbalkan, 10 lira
 - PENTAGONİZM, Juan Bosch, 5 Lira
 - GERİ BIRAKTIRILMIŞ TÜRKİYE, Dr. Sedat Özkol 5 Lira.
 - HİLAFET VE ÜMMETÇİLİK SORUNU, Mehmet Emin Bozarslan, 12,5 Lira
 - OSMANLI TOPLUM YAPISI, Dr. Muzaffer Sencer, 10 Lira.
 - ZAPATA, Robert P. Millon, 5 Lira
 - MAVİ GÖZLÜ DEV (Nazım Hikmet ve sanatı) Zekeriya Sertel, 10 Lira.
 - DİNLE YANKEE, Wright Mills, 10 Lira
 - TÜRKİYE'DE İLERİCI AKIMLAR Yıldız Sertel, 15 Lira
 - ÇİZGİLİ DÜNYA Ferruh Doğan, 5 Lira
 - MİLLİ KURTULUŞ CEPHESİ Douglas Bravo, 5 Lira
 - DÜZENİN YABANCILAŞMASI İdris Küçükömer, 7,5 Lira
 - ANARŞİZM Duclos - Cohn Bendit 7,5 Lira
 - ROMAN GİBİ Sabiha Sertel, 15 Lira
 - SİYAH İKTİDAR Stokely Carmichael 7,5 Lira
 - YAŞANTIM Yevtuşenko, 5 Lira
 - NAZİM HİKMETİN POLEMİKLERİ Kemal Sülker, 7,5 Lira.
 - SABAHATTİN ALİ DOSYASI Kemal Sülker, 7,5 Lira
 - GERİLLA NEDİR Alberto Bayo, 5 Lira.
 - SAVAŞ ANILARI (2. Baskı) Che Guevara, 10 Lira
 - LİDERLER DİYOR Kİ, Abdi İpekçi, 10 Lira
 - MARKSİZMİN TEMEL KİTABI (Toplatıldı) Emile Burna,
 - GERİLLA GÜNLÜĞÜ (Toplatıldı) Che Guevara 10 Lira
- Genel Dağıtım: ANT YAYINLARI P.K. 701 — İstanbul
İstanbul Dağıtımı: GE.DA
Ankara Dağıtımı: Aydın Kitabevi
Ege Dağıtımı: DATİC

FERNANDO SOLANAS'IN FİLMİNDEN BİR BAŞKA SAHNE
— Seyirciyi pasiflikten çıkartıp eyleme sokmak gerek —

maya kısaca eski duygusal sinemayı kahramanları olan belli bir konuya dayanan bir sinemayı değiştirmeye karar vermiştik.

Nasıl bir sinema

«Sömürge durumundan kurtulmuş bir sinema, anlatımını sömürgecilerin etkisinden kurtardığı an mümkün olur. Kendi halini, seyircisini seçen bir sinema. Genel bir seyirci için 'Kültürel Barış' içinde yaşamaya hayır. Sistemin dışında hedefi kesin olarak belirlenmiş bir sinema. Kurtuluş için, kurtuluşun sineması. Tarihsel ideolojik, siyasal deneme inceleme sineması. Dertlenmesine analizlerin sineması. Şiddetin, anlatım alanında kurtuluşumuzun sineması olduğu kadar anlatım ve dil üzerine köklü bir araştırmanın sineması. Somut bir mücadele, kavga aracı olarak 'sinema' bir tüfek gibi, sinemada gerilla yapar gibi kitlelerin konularına eğilen ve kitlelerin olan bir film. Unutmayalım ki yapmak istediğimiz bir kitle sinemasıdır. Şimdilik ancak bu safhadayız.»

Etkisi ve eylem gücü

«Filmin iyi yada kötü olması sonradan ele alınacak bir konu, ilkin filmi bitirebilmek önemlidir. Hem de özgür olarak bitirebilmek. Durumu böyle açık olarak ortaya koymak gerekir. Ezilen sınıfların devrimci sinemasının varsayımı yeni olduğu için, şimdilik deney safhasında ve tabii olarak yanlışlar yapmakta, kesin olamamaktadır. Yalnızca deneyler sonucu nereye varabileceği anlaşılacaktır. Bu arada 'top' olmadığı için kitaplarla filmlerle devrim yapılamayacağını hemen belirtelim. Fakat kitlelerin kurtuluş hareketinde gerekli olan devrimci bir ideolojinin işlenmesine ve yayılmasına çalışmak kültürel alanda çalışan devrimci militan için oldukça önemli bir adımdır. Latin amerikada bu ideoloji sınıf saldırı ve sömürüye karşı çıkar ve somut siyasal terimlerle şöyle diyebiliriz: «Siyasal iktidarı almak için silahlı mücadelenin ideolojisi»

«Siyasal iktidarı almak için kitlelerin ve onun öncülerinin savagında kültürümüz en güçlü dışavurumunu buluyor. Bu kültürü kendi ülkemizde resmen kabul ettirmek için mücadele ediyoruz. Siyasal iktidarı almadan önce bile devrimci bir kül-

tür yaratan öncüler ülkemizde mevcut. Bunu resmileştirmeye ve ideolojimizi halka yaymaya çalışıyoruz. İki türlü resmiliği olduğu için iki kültürün ifadesi olan iki sinemadan söz edilebilir: Sömürgecilerin kültürüyle yabancılaşmış burjuvazinin, resmî hakim kültürüyle; tarihsel, kültürel, ulusal geleneklerimizin, devrimci aydınlarca işlenen kültürü arasında üst yapıda meydana gelen mücadele; diğer tarafta emperyalizm tarafından desteklenen bir azınlık ile halk arasında sınıf kavgası biçiminde olmaktadır.»

Yönetmenler

Arjantinli Sinema yönetmeni Fernando Solanas, 1936 yılında Buenos Ayres'te doğdu. Hukuk tiyatrosu ve müzik kompozisyonu eğitimi gördü. İlk kısa metrajlı filmi 'Seguir andando' adını taşıyordu. Asıl sinema deneyini reklam filmleri yaparak edindi. Alevler saati «La hora de los hornos»u birlikte çevirdiği Octavio Getino ise 1935 yılında İspanyada doğdu. 1952'de Arjantin'e geldi ve yerleşti. Hikaye ya-

zarıdır. Hikaye kitabı 1964 yılında Küba Armağanını aldı. 1965'te 'Trasmallos' adındaki ilk kısa metrajlı filmini çevirdi.

Film

Alevler saati; toplam 4 saat 20 dakika süren 3 bölümden meydana gelmiştir. 1. Yeni sömürgecilik ve şiddet, 2. Kurtuluş için eylem 3. Şiddet ve kurtuluş. Bir deneme filmi olan Alevler saati Arjantin'in ulusal sorunlarını ve kurtuluş sorunlarını işleyen yeni bir türün de öncüsüdür. Çekim iki yıl sürmüştür. Yönetmenler iki yıl süresince Arjantin'de 18.000 km lik bir yokculuk yapmışlar, ülkenin bir birinden değişik bir köşesinde dolanmışlar 180 saati bulan konuşmaları bir bantla tesbit etmişlerdir. Film ülkedeki politik eylemin bir çok olaylarını, halkın gerçek yaşantısını, direnme örgütlerinin eylemlerini görüntü ve konuşmalarla yansıtmakta, ayrıca gösterildiği her yerde seyirciyi «seyreden pasif kişi olmaktan çıkarıp» ülke sorunlarının tartışılmasına katmaktadır. Bu yönüyle gerçek bir eylem filmidir «Alevler saati.»

RUHİ SU PLAKLARI

4. TAKIM ÇIKTI

Lüvk - Erzurum Dağları Kar ile Boran;
Pireli Şiir; Bugün Ayın Işığı; Çamdan Sakız Akıyor;
Genç Osman; Bir Oğlum Olsa; Almanya'da
çöpeçilerimiz.

Ant: 695

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır. Eskiz ve program hazırlanır. Objektif tavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar tıfızlıkla yürütülür.

Çeşaloğlu, Türkocağı, Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

Baskı: 60283/694

İLERİ

Türkiye Devrimci
Gençlik Federasyonu
Aylık yayın organı

Ant: 696

* Taşra Dağıtım: HÜRRİYET DAĞITIM A.Ş. - Cagaioğlu-İstanbul, Tl.: 27 38 54
* İstanbul Dağıtım: FUAT BÜTE - Ankara Cad. 84 - İSTANBUL Tel.: 27 89 49 *
Abone Şartları: Yıllık 50 Lira, Altı Aylık 25 Lira, Üç Aylık 15 Lira * İlan: Santimi
25 Lira; Yayın İlanları, yüzde 50 indirimlidir * Tam sayfa yayın İlanları: 1500, yarım
sayfa 800 Lira'dır * Küçük yayın İlanları kelimesi 75 Kuruştan kabul edilir.